

Ei, Kalėdas sveikime,
Reiksmę jų supraskime,
Jėzų šiandien gimusi,
Gelbėt mūs' atėjusi.
Sveikinkime, branginkime,
Žemės, dangaus Viešpačiui giedokime!

A. Jakštas

DARBININKAS

AMERIKOS LIETUVIŲ R. K. ŠV. JUOZAPO DARBININKŲ SĄJUNGOS ORGANAS

"Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums
didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad
šiandien jums gimė Dovydo mieste Išga-
nytojas; jis yra Kristus, Viešpats."
(Luko 2, 11 ir 12)

BINA NUO 1915 METŲ

SOUTH BOSTON, MASS. GRUODŽIO-DECEMBER 23 D., 1930 M., Nr. 98.

KAINA 5 CENTAI

SVEIKI SULAUKE KRISTAUS GIMIMO ŠVENČIŲ

KALĖDOS

Prie Kalėdų prisiruoškim
Meilės ir taikos geismais.
Širdis ir mintis papuoškim
Šventadienišiais jausmais.

Nes mums užgimė Vaikelis,
Paguldytas prakartėje,
Žemės ir dangaus Karalius
Išganyti mūs atėj.

Angelai štai ore giesta,
Jų stebėtinai balsai
Džiūgia Betlejaus mieste,
Nes ten užgimė Jisai.

Piemenėliai paskubėkit,
Štai linksma jums naujiena,
Į Betlejų greitai bėkit —
Pamatysite Aną,

Kurio jau nuo amžių laukė
Pasiilgę Pranašai:
Kriškite ant žemės — šaukė —
Mums išganyto lašai!

Atsiverk, sausoji žeme,
Atpirkėją mums suteik!
Debesiai ant mūs aprėmė,
Jau šviesos ir meilės reik!

Žmonija nelaisvėj vargsta,
Skina kelią pro miglas,
Nuo tamsos jai akys margsta,
Kur Vadovą sau suras?

Štai Jisai — ramus Vaikelis —
Meilę neša iš dangaus!
Tiesia, gyvastis ir kelias
Nusidėjusio žmogaus.

O kaip linksmos tos Kalėdos!
Viskas jose užmiršta:
Skurdas ir naminės bėdos
Ir gyvenimo našta!

Širdys trokšta atgimimo,
Lūpos dreba maldomis
Ir dėl būsimo likimo
Nesirūpinanti mintis.

Iš malonės Atpirkėjo,
Jo duosnumo ištekliaus
Gyvastis nauja atėjo
Ir mūs guosti nepaliaus.

J. K.

Žiūrint į gyvenimą, labai aišku,
kad žmogui įgimtas dvasinio pa-
tenkinimo troškimas padarė jį gy-
venimo keleviu ir ieškotoju to, ką
Sutvėrtojas jam skyrė, kad žmo-
gus šiame gyvenime pilnai laimin-
gas jaustis galėtų, bet gyvenimas
ir tą įrodo, kad, einant plačiu gy-
venimo keliu, puikybė nei smagu-
mais sielos troškimo patenkinti ne-
pajėgia. Tik vargstantis žmogus
savo proto ir širdies jausmus pa-
mirkęs Kristaus baisių kančių kar-
tybėse ir kraujuotose žaizdose, pa-
junta saldybę krikščioniško gyve-
nimo ir, eidams erškėčiuotu gyve-
nimo keliu, noriai persekiojimus
kenčia ir gyvybę savo aukoja.

Pažalvok skaitytojan, kokių ke-
liu eini ieškoti laimės, kurią tau
Sutvėrtojas skyrė.

J. Kalėda

PIRMOS KALĖDOS IR ŠIOS

1931
8890

Kalėdos! Tai Jėzaus Kris-
taus, Dievo Sūnaus užgimi-
mo šventė. Koki sena ta
šventė, bet vis nauja ir gra-
ži.

Šiose dienose mūsų min-
tytys grįžta šimtmečius atgal
į Betlejaus miestelį, į tą
naktį, kurioje Kristus užgi-
mė. Tas "Dovydo miestas"
tylus nakties gilumoje. Lau-
kai, apkloti baltos šalnos
blizga mėnulio šviesoje. To-
lumoje už kalno blykstelėja,
tai labiau tai vėl mažiau,
ugnelės šviesa, tai piemenė-
liai sergėdami per naktį savo
bandą, kursto ugnelę ir šildo-
si. Visur tylu. Patį gamta
tarsi ko tai laukia — laukia
gimdamo. Tūmū nušvinta
dangus. Piemenys nusigasta.
Negalėdami suprasti tos
šviesos reikšmę, jie rūpinasi
apie savo bandą. Staiga prie
jų atsistoja Angelas ir jie
užgirsta: "Nebijokite. Nes
štai aš skelbiu jums didį
džiaugsmą, koks bus visai
tautai, kad šiandien jums gi-
mė Dovydo mieste Išgany-
tojas: Jis yra Kristus,
Viešpats. Ir tas bus jums
ženklas: rasite Kūdikį su-
vystytą vystykais ir pagul-
dytą prakartėje." Piemenys
mato, kad prie Angelo atsi-
radę daugybė angelų garbi-
nant Dievą ir sakant: "Gar-
bė Dievui aukštybėje, o ant
žemės ramybė žmonėms ge-
ros valios." Piemenys vie-
nas į antrą: baimė, viltis ir
džiaugsmas apėmė jų širdis.

Ar tai galėtų būti? Argi Jis,
Pažadėtasis, tautų laukia-
masis, Išganytojas, būtų už-
gimęs, ir Jo užgimimas bū-
tų angelų jiems vargšams
piemenėliams apskelbtas?
Jiems taip begalvojant, an-
gelai išnyko; ir piemenys
tarė vienas kitam: "Nuei-
kime lig Betlejaus ir pama-
tykime tai, kas įvyko." Pa-
likę savo bandą, bėgo į tą
kūtę ir nedrąsiai įėmė į vi-
dų. Jie pamato nebejauną

vyrą, pasilenkusį ant pra-
kartės ir klūpančią jauną
moteriškę. Prakartėje ant
pageltusių šiaudų gulė ma-
žas Kūdikis. Priėję arčiau,
piemenys parpuola ant ke-
lių prieš tą Kūdikėlį — savo
Išganytoją ir Dievą.

Pasaulio akimis žiūrint
tai nieko nepaprasto nėra:
apysėdęs vyras, jauna mote-
riškė ir Kūdikėlis. Dvasiš-
kai žiūrint — kaip viskas ste-
bėtina. Čionai ant šiaudų
gulė Danguis ir žemės Vieš-
pats Dievas. "Ir Žodis sto-
jos! Kūnu ir gyveno tarpe
mūsų." Tas, kuris sutvėrė
pasaulį, jį palaiko ir valdo,
nuo kurio viskas priklauso,
"per Kurį viskas padaryta,
ir be Jo nepadaryta nieko is-
to, kas padaryta:" gulė pra-
kartėje vystykais įvysty-
tas. Prisimint pirmas Kalė-
das, suprantame Dievo ne-
apsakomai didžią meilę prie
mūsų.

"Simtus metų prieš Jėzaus
Kristaus gimimą, pranašas
Mikėjas apskelbė, kad Bet-
lejus bus Išganytojo gim-
imo vieta: "Ir tu, Betlejaus
Judo žemė, anaipol neesi
mažiausia tarp vyresniųjų
Judo vietų; nes iš tavęs kils
vadas, kurs valdys mano
tautą Izraelį." (Mik. 5, 2).
Ir iki pasaulio pabaigai Bet-
lejus bus minimas. Betlie-
jus ir jo gyventojai, kurie
nepriėmė pasaulio Išganyto-

jo, "ir nebuvo jiems vietos
užgoje." Dievas pas juos
atėjo ir jie Jo nepriėmė. Už-
eigose buvo pilna linksmi-
nančiųjų. Toje naktįje Bet-
liejuje žmonės gėrė ir val-
gė, šoko ir dainavo. Jėzui
jie neturėjo laiko; Jėzui vie-
tos nebuvo. Kitiems vietos
buvo, bet ne Jėzui, nes Juo-
zapas ir Marija buvo netur-
tingi. "Jis atėjo pas savuo-
sius ir savių Jo nepriėmė."

Mes stebimės iš Betlieje-
čių šaltumo. Bet ar išandie-
nų ne tas pat dedasi? Kas-
dieną per šv. Mišias Jis nu-
žengia iš dangaus. Jo Baž-
nyčia apskelbia Jo buvimą
Švenčiausiam Sakramente.
Kaip mažai yra žmonių, kuo-
met Jis ateina! Kaip mažai
Jį priima į savo širdis. Kiek
daug yra šaltelių. Argi ne
mažiau, kaip Jis, kuris bu-
vo pirmoje Kalėdų naktįje?
Kodėl? Žmonių prigimtis
nepersimainė, žmonija toki
pat — savimeilė. Mes turim
savo užsiėmimus, savo
rūpesčius, savo linksmybes
ir jų niekas neturi trukdyti.
Ir taip gyvename. Viešpats
Jėzus ne vieho nepriverčia,
tik prašo, kad Jį priimtu-
mėm. Jis trokšta mūsų mei-
lės, bet ta meilė turi būti
liuosai duodama, o nepri-
verstina.

"Jis atėjo pas savuosius,
bet savių Jo nepriėmė. Kas
gi Jį priėmė, tiems Jis da-
vė galios būti Dievo vai-
kais."

T.

KRISTUS VARGSTANČIŲ RAMYBĖ

Sveikai mąstantis žmogus, ranka
paėmęs kėsnį duonos, žino, kad
medžiaga, iš kurios duona tapo iš-
kepta, netik per daug pūslėtų ran-
kų pereiti turėjo, bet ir darbinin-
ko kojomis ne kartą aptripta tapo,
iki pateko puikiuose rūmuose
ant gražiai išpuošto stalo, tų žmo-
nių draugijoje, kurie labai dažnai
biaurisi darbininkais, kurie tą duo-
ną pagamino nežiūrint, kad be
duonos ir kitokios medžiagos dar-
bininkų pūslėtom rankom paruoš-
tos ir jų ne tik linksnumas, bet ir
gyvybė užgesti turėtų.

Nors nemažai tokių žmonių turi-
me, kurie darbininką prie geros
rūšies žmonių priskaityti nenori,
bet žmogiška prigimtis kiekvie-
nam į jo protą ir širdį be perstoji-
mo kalba, kad ne tik tas gali būti
geras žmogus, kurs būrio tarnų
apsuptas, gražiai pasipuošęs pu-
kiuose rūmuose linksminasi, bet ir
tas gali būti geras, kuris visų ap-
leistas, vietoje užuojautos, be per-
stojimo skambančios paniekos žo-
džius girdi, nes kiekvieną žmogų
ateinantį į šį pasaulį, Aukščiausias
vienodais rūbais papuošė ir įteikė
savųjų pasveikinimui verksmo ir
ašarų dovaną.

Žiūrint į žmonių gyvenimą, la-
bai aiškiai į protą kalba, kad dau-
gelio niekinamas ir neapkenčia-
mas darbininkas yra ta žmonių
gyvenimo dalelė, kuri savo niekin-
tojus maitindama ir puošdama, sau

alkį, skarmalus ir pūsles pasiilėka.
—tai įrankis, kuris niekinamų ne-
sant, ant niekintojų būtinai turėtų
kristi...

Nors žmonės gyvendami pasi-
skirstę į būrius, tartum norėdami
suminti Aukščiausio duotas jiems
tiesas ir augščiau žmogaus gyve-
nimo pakilti, bet gyvenimo pa-
veikslas vaizdžiai kalba, kad žmo-
gus, šiame pasauly gyvendamas,
nuo to, ką jam Aukščiausias sky-
rė, po jokia skraiste pasislėpti ne-
gali, bet gyvendamas į tą pačią
šalį turi nešti savo našą, jei ne
Dievo ir artimo meilės, tai gyvu-
linių geismų ir įsavymeilės žadi-
namas, bet tuo pačiu keliu vedan-
čių į amžinąjį.

Krikščionis darbininkas, nors
suliūžusioje bakažėje gyvendamas,
menkos vertės rūbais pasipuošęs,
sunkią vargo našą neša, bet ir
krikščioniškoje gyvenimo valandoje
pažvelgęs į Golgotos paveikslą,
Kristaus baisiausias kančias ir
mirtį vaizduojantį, jis netik sura-
minimą ir geriausį geradarių, bet
Dangišką Tėvą, pavydale didžiau-
sio vargdienio, ten randa. Kas su
didesne meile prakalbės į širdį var-
gų tvano skėstančio žmogaus, jei
ne Viešpats Jėzus Kristus! Jis ne-
tik meiliai kalba, bet erškėčiai-
s apvainikuota galva, kraujuotu vei-
du, baisiausiomis žaizdomis ir mir-
timi ant kryžiaus, neapribotą savo
Dievišką meilę mums rodo.

IŠMINČIAI

I.

Ko, Erodai, tu taip bijai,
Kad Kūdikėlis užgimė?
Ar sostų žemiškų, manai,
Danguos Karaliui prireikė?

II.

Išminčiai Zvaigždės vedami,
Iš tolių Rytų atskubėjo,
Ir, dovanas Jam duodami
Jį tikrą Dievą išpažino.

T.

TIBETAS

Tibetas tai aukščiausia A-
os šalis. Tibetas — kalnų
ir kalnų tėvynė, kurie te-
sias nuo vakarų į rytus 5-7
kil, aukštumo. Slėniai irgi
turi po 4-5 kilometr. aukščio.
Tibete vasara trumpa ir šil-
ta, tik vasaros naktys šaltos,
nes dažnai iš nakties būna
gruodas. Žiemą šaltis pasie-
kia 40 laipsnių, bet sniegas
retai kada teiškrinta. Gy-
ventojų sėslų yra tik rytinėje
dalyje. Vakaruose ir vidu-
ryje klajoja kur-ne-kur kla-
jokliai. Tibetiečiai — mon-
golų rasės žmonės, kultūra
jie yra gavę iš kinų. Kaip
kinai stosi triobas, dirba
žemę, nešioja apdarus. Ti-
kybą jie gavo iš indų, ir visi
yra budistai. Turtingesnie-
ji turi po kelias žmonas, o
biednesnieji, tai keli broliai
ar giminės turi visi vieną
žmoną. Vyriausiąjį dvasi-
ninką vadina dalai — lama ir
tiki jame patį Budą gyve-
nant. Dalai — lama gyvena
Latisos mieste, kur renkasi
melstis daug budistų. Euro-
piečiams į tą miestą įeiti už-
drausta. Tibetas tėra mažai
iširtas. Pati gamta stato ty-
rinėtojų didžiausias kliū-
tis, o žmonės irgi atėjusių
nekenčia ir dažnai už men-
niekį nužudo. Todėl nenuo-
stabu, kad daugelis tyrinėto-
jų šiaip taip išbrovė į Tibe-
tą, gilumę iš ten negrįžo.

Vokietis Dr. Filchneris, nu-
sipirkęs tibetiečio vienuolio
rūbus ir jais apsitašęs, kai-
po vietos gyventojas, įėjo į
krašto gilumą ir daug ko pa-
tyrė. Ypatingai tibetiečiai
turi savotišką ligų gydymą,
kurs su medicina nieko ben-
dra neturi. Jei, sakysim,
ligonis serga nervų liga ir
pradeda tampytis, tai toki
ligonį "gydytojai" paguldo
ant žemės, suriša rankas ko-
jas, kad jis negalėtų ir pasi-
judinti. Na, o jei nesijudi-

na — reiškia išgydytas. Kad
sveiki žmonės nesirgtų, "gy-
dytojai" platina tam tikrus
skarmalėlius, kurie būk turi
gydomąją galią. Jei kurį li-
gonį itaria esant velnio ap-
sėstą, tada susirenka žymes-
nieji burtininkai, sušaukia
daug žmonių ir viešai veja
velnią iš žmogaus. Padaro-
ma iš žolių, šiaudų lėlė ir į ją
įvejamas velnias. Paskiau
ta lėlė iškilmingai sudegina-
ma. Mirusį tibetiečių laido-
ja labai greitai. Laidojo tre-
jopu būdu: sudegina, įmeta į
upę, arba palieka lauke. Ka-
dangi Tibete mažai miškų,
tai deginimas brangiai kaš-
tuoja. Todėl deginama tik
labai žymų žmonių lavonai.
Sudegintų lavonų pelenus
supilsto į molinius indus ir
nuveža į vienuolyną saugoti.
Labai jiems brangių asmenų
pelenus, kaip dalai — lamos,
supila į didesnius indus, ir
sumaišo su sviestu. Į upę
meta tik "nusikaltėlius".
Taip buvo nuskandintas žy-
mus prancūzų tyrinėtojas de
Rensas. Mat, jie susigavo
arklį ir manydami, kad jis
neturi šeimininko, pasiėmė
su savimi. Tačiau atsirado
arklio šeimininkas ir užtai i-
pykė tibetiečiai pagavo de
Rensą, įkišo į maišą, užsiuvo

KARŽYGIO SESUO, PANELE MAGDĖ GRIKETYTĖ (KURINĖLIS)

Pereitą vasarą vieną sekmadi-
nį man teko būti viename iš skait-
lingų čia, Philadelphiaj, parkų.
Bevaikštinėdamas, bekvėpuoda-
mas tyru oru ir malonių kvapnių
gėlių, pamačiau keletą vyrų domiai
beklausančių kokio tai pasakorio
kalbos. Tai, kaip neva nekveipda-
mas į tą dėmesio, pavaliai prisai-
tinau prie jų ir atsisėdau visiškai
arti — šalia jų. Nustebau, nes tai
buvo lietuviai. Tačiau nedaviau
progos jiems suprasti, kad supran-
tu, ką pasakorius kalba. Iš jo kal-
bos supratau, kad jis yra dar ne-
senai iš Lietuvos atvažiavęs ir ko-
vojos kaip savanoris-karys už

ir įmetė į vieną upę, tekančią
nuo kalnų.

Trečias laidojimo būdas,
tai kai numirėlį palieka lau-
ke susukę virvėmis, kad ke-
liai siektų smakrą. Tada jį
iškelia ant uolos, dvasinin-
kai atgieda maldas ir po to
išsiskirsto. Lavoną tuojau
užpuola vatiagai, krankliai,
ir, jei greitai sulesa, tibetie-
čiai mano — geras ženklas. Bet
jei lavono nesuplešo pauk-
ščiai, tai žmonės tą padarė.
Tada numirėlio šeima turi
pasistengti, kad kaulai pran-
nyktų nuo žemės paviršiaus.
Tokiu būdu visus kaulus sul-
muša, sumala. Iš kaulų mil-
tų padaro košę ir nulipdo
apvalias figūreles, kurias
pastato aukštose vietose ar
numetą paukščiams sulesti.
Paprotys reikalauja, kad
paskutinę figūrėlę suvalgy-
tų numirėlį laidojė dvasi-
ninkas. Tibetiečiai mirusių
į žemę nelaidoja, jie mano tuo
įėjusių žemės dvasių. Taip
pat jie numirėlių nerauda,
kaip kultūringuose kraštuos-
se. Jie tiki, kad mirusį rei-
kia kuogreičiausiai užmirti
tuo esą ir jam geriau.

Stebimės civilizotų tautų
kultūra, bet nemažiau tenka
stebėtis tomis tautomis, ku-
rios civilizaciją nepažįsta.

St. Vaideliotas
"Uk."

Lietuvos laisvę. Ką jis prieš mano
atėjimą prie jų kalbėjo, nežinau.
Bet man prisiatintus prie jų, ausis
mano, tarp ko kito, sužvejojo ir
tuos ve jo žodžius pakartosiu. "Ži-
nokite, gerbiameji," sakė jis, "la-
bai sunku yra viską išpasakoti,
kiek aš pats nuotykių laikė kauty-
nių už laisvę mūsų brangios tėvy-
nės Lietuvos pergyvenau ir kiek
visko mačiau ir girdėjau. Baigda-
mas pasakysiu tik tą, kad jei ne
vienas karys-savanoris mūsų bū-
tyje buvęs, būtent: amžina atilsų,
nes žuvo už laisvę tėvynės, Jonas
Grikietis, tas pilnoj prasmėj to žo-
džio karžygis — įsikūnijimas dra-
sos ir narsos, bei gudrybės laikų
Didžiojo Vytauto, tai, sulig mano
nuomonės, kas-žin ar mes būtu-
mėm atsilaukę. Ar būtuomė iš-
kariavę laisvę Lietuvai. Kai įjis
buvo drąsus, narsus ir gudrus, tai
kartais nebesinori ir tikėti. Pa-
vyzdžiui, vieną kartą mums teko
susikibti su bolševikais... Jų buvo
kaip spiečiai nepageidaujamų šir-
šių daug; o mūs — galima buvo
ant pirštų suskaičiuoti... Bet jis
— Jonas Grikietis patarė, kad mūs
sąjaukė juos — bolševikus iš šo-
no užkluptų. Tuoj aštuoni vyrai,
grioviu užbėgę, iš šono smarkiai
pradėjo šaudyti į bolševikus. Šie
pamano, kad jau lietuviai apsu-
pa jų kariuomenę, pradėjo, tik iš-
kiai-zuikiai, gulvatriukšiais bėgti.
Tada tai mums — aštuoniems vy-
rams į rankas įpuolė net šimtas
bolševikų-karių, kaip karo intin-
niai — belaisviai. Bet ką gi čia da-
ryt — mūs — aštuoni, jų — šim-
tas; o čia dar noras yra ir su ki-
tais mūsų kariais vyti bolševikus.
Tiesiog, dėl to, praradome gal-
vas... Bet štai Jonas Grikietis su-
sunka: "Greit atplaukite nuo jų
kelinių visus sagučius, atimkite
diržus ir viską, kuomi galėtumėte
nesužusti. Tai tada ir vienas
net vyras, reikale, su jais galės
apsidirbti..." Tas kaip bematai
buvo padaryta. Ir... ir du mūsų
karių — vienas iš prysakio, kitas
gi iš užpakalio, it avinus į žydų
skerdyklą, šimtą bolševikų karių,
belaisvių nusiėdė į lietuvių ko-

VIESKIS IR SKAITYK "DARBININKĄ"

Visi žinom, kad gyvenam sunkiais laikais —
bedarbė, vienok pasaulis knibžda, juda. Geras lai-
kraštis teikia teisingas pasaulines žinias ir šviečia
žmonių protą. Tad pradėkime Naujus Metus rim-
tai, užsirašydami katalikiško-darbinikiško turinio
laikraštį "Darbininką," kuris išeina du kartų į sa-
vaite.

Prenumeratos kaina:

Amerikoje metams.....\$4.00
Užsieny metams.....\$5.00
Vieną kart savaitę metams.....\$2.00
Užsieny vieną kart savaitę metams.....\$2.50
Neatidėliok, siųsk užsakymą tuojuos šiuo ad-
resu:

"DARBININKAS,"

366 West Broadway, South Boston, Mass.

mendantūra. Nes, mat, jie vargšai
lėgytojai, rankomis turėjo ke-
lius tikėti. Kaip tu čia bėgsi,
ar priesisiesi!

Kartą man su amžina atilsų Jo-
nu Grikiečiu teko platokai pasikal-
bėti ir jis man, tarp ko kito, pasa-
kė, kad turis Amerikoje sesę, pa-
nelę Magdę Grikietę ir kad kar-
tą jis sapnavo, kad jinai pavirtę
ir aš su veidu žmogaus atskriejo
į Lietuvą ir tuoj po pasisveikini-
mo, sušuko: "Brolau! esi vyras!
gėda namie tūnoti!... Skubinkis į
glites kovotojų už laisvę mūsų
brangios tėvynės — Lietuvos! O
aš nuolat melsiu Dievui tau dra-
gos ir ištvermės! Skubinkis! Grei-
čiau! Bėgk į tarpą tų, kurie jau
žūt-būt kausis už laisvę!" Ir
jis jos paklausė... Kaip liūtas ko-
vėsi ir net žuvo už laisvę Lietu-
vos." Tą paskutinį žodį, "Lietu-
vos," taręs, pasakorius užkando
žemutinę lūpą — nutilo, nes mat
buvo labai suisgraudinęs. Dvi aša-
ros, it kuo brangiausi peilai žė-
nių, iš akių per jo skruostus rie-
dėjo. Klausytojai taipogi, matyt,
buvo susigraudinę, nes irgi kan-
džiojo savo žemutines lūpas, kad
nepraderėtų vėrai. Tai ir aš, kaip
neva nieko nesuspratus, ramiai pa-
sikėliau nuo suolo ir atsitolinau.
Ir buvo jau laikas, mes ir mane
tas pasakojimas pradėjo jau gero-
kai graudinti. Bijojau, kad jie pa-
žinę, kad suprantu, ką jis kalbėjo,
nepamanytų, kad esu žvalgas. Ga-
le pažymiu, kad padariau mažą
tyrinėjimą ar pasakojimą to pasa-
koriaus yra šiek-tiek teisybės.
Pasirodė, kad taip. Nes ištikrųjų
Amerikoje yra p-lė Magdė Grikė-
tytė; o Lietuvoje yra jos šaunūs
giminės; prie pažymėtinų priguli

jos dėdė — tėvo brolis, gerb. kun.
Vineas Grikietis ir trys broliai:
Petras, Juozas ir Justas — eks-ka-
riai-savanoriai, kuriuos Lietuvos
valdžia už kilnią tarnybą tėvynėi
apdovanojo žeme. Kazys V.
PRIERASAS. Šis kūrėlis, "Kar-
žygio Sesuo..." yra pabrėžtas am-
žinai atminčiai ir garbei žuvusiems
už laisvę Lietuvos kariui-savano-
riui — Jonui Grikiečiui. — Autorius.

PASAULIO GELEŽINKELIŲ LINIJA

Šiomet sukako 100 metų,
kai pradėjo veikti pasaulyje
pirmasis geležinkelis. Todėl
įdomu pažvelgti, kaip atro-
do geležinkeliai, sulaukę šim-
to metų.

Šiomis dienomis tikiai iš-
ėjusiame 1930 m. Vokietijos
statist. metraštyje paskelbti
taip pat daviniai apie viso
pasaulio geležinkelių būklę.
Tais daviniais, viso pasaulio
geležinkelių ilgis siekia 1,249
tūkstančių kilometrų, iš ku-
rių Europai tenka 403,7 tūk-
stančiai klm., Amerikai —
606,3 tūkst. klm., Azijai —
123,8 tūkst. klm., Afrikai —
65,7 tūkst. klm. ir Australi-
jai — 49,5 tūkst. Tuo būdu
ilgiausią geležinkelių liniją
turi Amerika ir trumpiausią
Australija.

Europa užima antrą vietą.
Lietuva plačiųjų geležinke-
lių naudojimo ilgio turi 1-
135 klm. ir siaurųjų — 430
klm., arba iš viso 1,565 klm.
ir Europos valstybių tarpe
užima 25 vietą. Trumpesni
už Lietuvą geležinkelių ilgi
turi tik Estija (1433
klm.), Liuksemburgas, Eu-
ropos Turkija ir Albanija.
Lietuvoje 10,000 gyvento-
jų tenka 6,8 klm. geležinke-
lių ilgio.

"M. R."

NEW YORK SPA

Užlaikome

ŠALTAKOŠĘ
ir
SALDAINIUS

Taipgi turime naujai įrengtą
modernišką restoraną (lunch-
enette). Patarnavimas geras.
Išpildome užsakymus dėl ban-
kių ir visokių parengimų.

479 W. BROADWAY
SO. BOSTON, MASS.

ACIŲ VISIEMS MŪSŲ KOSTUMERIAMS UŽ PARAMĄ!

TAIP GI LINKIME

LINKSMŲ SV. KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ
SOUTH BOSTON HARDWARE COMPANY

J. KLIMAS, Savininkas

379 W. BROADWAY SOUTH BOSTON, MASS.

Tel. South Boston 9122

LINKSMŲ ŠVENTŲ KALĖDŲ VISIEMS!

PROGRES CASH MARKET

K. V. PETREIKIS, Savininkas

GROSERNĖ IR BUČERNĖ

Fruktai ir daržovės, ką tik iš daržo.
Geriausios rūšies mėsos.

314 E. EIGHTH ST., SOUTH BOSTON, MASS.
(Kampus Gates St.)

"Darbininko" Katalogas

IVAIRIOS KNYGOS

Aukšinio Obuolio Historija
(Graikų Mythologijos žiups-
nelis) su paveikslais. Lietu-
vių kalbon išguldė Alyva.....50c.

Trys Keleiviai — Krikščionis,
Žydas ir Turkas. Pamokinan-
ti apysaka. Parašė T. Vy-
niauskas. Vertė P. B.40c

Trumpi Skaitymėliai — labai
gražūs pasiskaitymai apie į-
vairius gyvenimo atsitikimus.
Parašė J. Tarvydas.....45c.

Turto Norma — moksliški pa-
siskaitymai. Parašė Uosis.....45c.

Gerumas — aprašymas apie
gerumą per Tėvą Faberą-Fl-
lipiną. Vertė Kun. P. L.15c.

Tabakas — Nuodai — rūky-
mo kenksmas; pagal d-rą Ni-
kolskį parengė S. Kaimietis.....15c

Užkeikta Mergelė su Bar-
da ir Barzdakutis — apysaka 15c

Katalikų Bažnyčia ir De-
mokratizmas. — Parašė kun.
Tamas Žilinskas.....50c

Apastalystės Maldos Statu-
tas. — Vertė Kun. P. Sauru-
saitis.....25c

XXIX Tarptautinis Eucha-
ristinis Kongresas. Parašė
kun. Pr. Bučys, M. I. C.150

Mūsiskiai Užsienyje. Juokin-
gas aprašymas kelionės į Pa-
ryžių ir atgal Mikalojaus ir
Glapiros Ivanovų... Išguldė
Magnus Parvaskietis.....50

Kelionė Aplink Pasaulį per
80 dienų — Apie visas derybas
be galo įdomūs nuotikiai ke-
lionės per įvairius kraštus.
Parašė Julius Verne. Vertimas,
J. Balčiūnionis.....\$1.00

Pramoninės Demokratijos Pa-
grindai. Parašė Uosis.....75c

Gegužės Mėnuo — Kun. P.
Žadeikis. Kaina.....50c

Aritmetikos Uždavinynas 25c

Vaikų Darbymečiai — Rin-
kinėlis kalbos mokslui.....50c

Petriukas — laiškelis vieno
vaikelio. Vertė S. Rakauskas 15c

Bolševizmas — Kas tai yra
bolševizmas ir jo vykdymas
Rusijoje.....15c

Žaidimų Vainikas — Savybės
vairuotojams ir gegužinėms su
gaidomis. Sutašė Matas Gri-
gonis.....50c

Laimė — (poema). Parašė
Vaitkus.....50c

Atsargiai su Ugnimi. Vertė
iš lenkiško kun. K. Š.....10c

Mūsų Tikėjimas — išaiškini-
mas pagrindų mūsų tikėjimo.
Vertė Jonas M. Širvintas.....50c

Lietuvos Zenklai. — Išleido
J. Šeškevičius ir B-vė, Kau-
nas.....40c

Emės ir Kalbės: Deklama-
cijos, Monologai ir Dialogai.
Parašė Juozas V. Kovas.....30c

Graudis Verksmai. — Ver-
tė Vysk. A. Baranauskas.....10c

Eucharistinės Stacijos — Su-
lietuvino Kun. P. Juškaitis.....15c

Kristaus Kryžius: Stacijos,
Graudis Verksmai, Maldos Ge-
gužės, Birželio ir Spalio mė-
nesiams. Išleido kun. K. A. Va-
sys.....25c

Dangaus Karalienė. — Su-
rinko Kun. M. Gavalevičius;
be apdarų 75 centai, su ap-
darais.....\$1.00

Žmogus ir Gyvuolys. Para-
šė kun. P. Bučys.....30c

Socializmas ir Krikščionybė.
Prof. V. Jurgučio.....10c.

Žydas Lietuvoje. Parašė S.
Kaimietis.....10c.

Maldos Galybė. Istoriskas
piešinys IV-to šimtmečio kri-
ščionybės. Lietuvių kalbon
išguldė P. B.25c

Apsirikimų Komedijs. Atsi-
tikimas iš Amerikoniško gyve-
nimo. Išguldė Lapsiaus Vai-
kas.....10c.

Jono Kmito Eilės.....\$1.00

Lietuvos Albumas. Su pa-
veikslais ir aprašymais.....150

Trumpa Apologetika arba
Kat. Tikėjimo Apgynimas. Pa-
rašė kun. V. Zajancauskas.....50c

Ką Kiekvienas Katalikas
Turi Žinoti arba Mokėti?.....10

Maldų Rinkinėlis, baltais
viršeliais.....\$1.75-1.25

Maldų Rinkinėlis, juodais
viršeliais.....\$1.75-1.25

Dr. Vinco Pietario Raštai.
Istorijos apysaka. Du tomai, \$1.00

Apie Apdraudą. Parašė J.
S. Vasilionas.....5c

Moterystė ir Šeimyna. Ver-
tė J. Gerutis.....40c

Gamtos Pradžiamokslis —
Dr. A. Vileišis.....50c

Limpamosios Ligos ir kaip
nuo jų išsisaugoti? Parašė
negyvoji gamta: žemė, van-
tu, oras. Parašė J. Baronas.....50c

Patrimpo Laiškai. — Išleido
Kun. A. Miliukas.....60c

Mėlė (Poema). Parašė M.
Iostaitis.....15c

Nauja Skaitymui Knyga —
Dalis II). Su paveikslais.....75c

Vienuolė Luoma. Vertė
Kun. P. Saurusaitis.....25c

Vaikų Knygelė — su pa-
veikslais.....30c

Mano Patyrimai Didžiojo
Carė, 1918 ir 1919 m. Para-
šė Kun. J. F. Jonaitis (Ka-
lėlonas).....25c

Pamaldų Vadovėlis, Stacijos
Graudis Verksmai. Sudarė ir
išleido Kun. J. Koncevičius.....10c

Moterystės Nesudomomybė. J.
esauskis. Šv. Kaz. D-jos lei-
tiny, Kaune.....10c

Sunkiausiais Laikais. Parašė
A. Rucevičius.....40c

Šventas Gabrielius. Išleido
Evas Alfonsas Maria C. P.25c

Religijos Mokymo Metodi-
ka. Sutašė K. J. Skruodys.....50c

Leiskite Mažyliams Atėti
rie Manęs. Sutašė KuPra-
nas.....40c

Mūsų Dainiai. Parašė Ka-
sys Puida.....50c

Anderseno Pasakos — su pa-
veikslais.....20c

Indžiulaitis.....50c

Is Kelionė po Europą ir
Aziją. Parašė Pranaičis Julė 2.50

TEATRAI

Vienuolio Disputa su Rabi-
u. Vieno veiksmo juokai. Su-
lietuvino Vaidevutis.....15c.

Nepaisytoja — keturių veiks-
mų drama. Parašė kun. Pr. M.
uras. Kaina.....35c

Gilinkingas Vyras — 2 aktų
omedija; parašė S. Tarvy-
das.....25c

Elgetų Gudrumas, 3-jų veiks-
mų komedija. Parašė Seirijų
nozukas.....25c

Ubagų Akademija ir Ubagų
šalius — komedijos po 1 ak-
ą. Parašė Seirijų Juozukas.....35c

Sniegas — Drama 4-rių ak-
ų. Vertė Alkalaitis.....40c

Esumas — 3-čia dalis dramos
Gims Tautos Genijus." Pa-
rašė Kun. L. Vaicekuskas.....10c

Žydų Karalius — drama 4
ktų, 5 pav. Vertė J. M. Šir-
vintas.....30c

Visi Geri — 3-jų veiksmų vai-
kelis; parašė F. V.10c

Patricija, arba nežinomi
ankinė — 4 aktų drama.
Vertė Jonas Tarvydas.....10c

Išganymo Apsireiškimai —
tėjimas ir gyvenimas ant žo-
nės Jėzaus Kristaus. Vaidini-
nas su gaidomis.....75c.

Dramos: 1) Germana; 2)
Fabiola — 5 aktų; 3) Liurdo
Stebūklas — 4 aktų; parašė
J. Tarvydas.....65c.

Knarkia Paliepus. — Komedij-
ja 1-mė akte. Parašė Gineitis 15c.

Vaikų Teatrai: dalis I: 1)
Pagalvok ką darai; 2) Jono
laimė; 3) Pasakyk mano lai-
mę. Surinko S. K., D. ir N.15c.

Vaikų Teatrai: dalis II: 1)
Ištirsime paskui; 2) Antanu-
kas. Surinko S. K., D. ir N.15c.

MALDAKNYGĖS

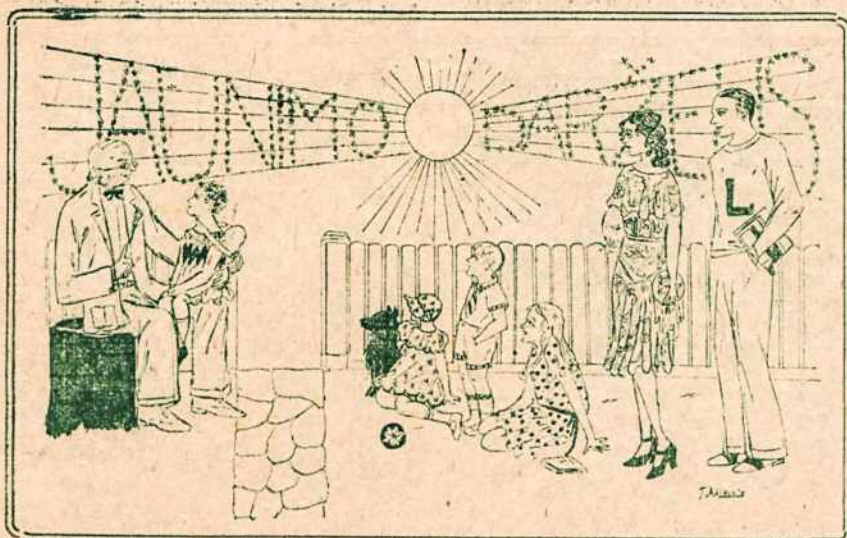
Pulkim ant Kelių — "D-ko"
paula. Odos apdarų \$2.00 ir \$3.00

Mažas Naujas Aukso Alto-
Mažas Naujas Aukso Alto-
rius — juodais viršeliais.....50c.

"DARBININKAS"

366 Broadway, So. Boston, Mass.

LINKSMŲ SV. KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ

ŠV. KALĖDOS IR JAUNIMAS

Štai ir vėl sulaukėme skaisčios Kalėdų šventės. Vėl minime Kristaus Užgimimo dieną. Vėl džiaugsmas iš jaunų širdžių liejasi ir plaukia upelių upeliais.

Kas geriau Kalėdų šventės džiaugsmą suprasti gali, jei ne jaunimas. Jaunimas mažiausia pažįsta gyvenimo purvus. Jis turi šviesiausią akis. Jaunimo širdis dar nesuteršta gyvenimo nešvarumais, ji greičiau ir jautriau supranta apie aukštesnius dalykus. Ji į viską šviesiau žvelgia.

Į jaunimą visų tautų akys nukreiptos. Koks jaunimas, tokia ir tos tautos ateitis. Kiekvienos tautos visos grupės varžosi tarp savęs dėl jaunimo, nes jaunimo reikšmė jos labai gerai supranta.

Šviesus jaunimas nemato ir nebijo jokių pavojų. Jis nesupranta ir net nenori suprasti, kad galėtų būti tai, ko jis nenugalėtų. Jis mano ir tiki, kad žmonija jo pagalbos jau senai amžiais laukė. Jaunimas laiko save teisybės, energijos ir grožio nešėju.

Graziai yra pasakyta: kas garijė mašinoje garas, o elektros motore elektros jėga, tai tas pats tautoje—jaunimas.

Bet jaunimas tik tada didžius darbus nuveikia, kai jis įkvėptas gražių ir didžiųjų idėjų. Todėl neveltui jaunimui rašomi gražūs veikalai, knygos, kuriose nurodomi jaunimo tikrieji keliai.

Lietuviškam jaunimui ypač tenka susirūpinti savo kelių, savo idėjų tikrumu. Juk mums ne tik pareiga turėti gerą vardą prieš Amerikos visas tautas, bet mūsų pareiga ir iškelti Lietuvos ir lietuvių vardą.

Jei senovės Lietuva galėjo į pasaulį tik plieno kardų puikiai prabilti, tai šių dienų lietuvių jaunomenės pareiga iškelti Lietuvos vardą visame pasauly kitokių kelių. Įrodykime, kad lietuviai yra darbštumo, sąžiningumo, blaivumo, dorovingumo ir mokslo tauta.

Mūsų tautos kūną vis dar tebegranžia tingėjimas, siaura ambicija ir kitos nedorybės. Mūsų uždavinys visa tai pašalinti. Juk tik darbo žmonės iškėlė kultūringas tautas ir įvedė į pirmąsias vietas.

Kai kada jaunimas savo visus darbus atideda vis vėlesniam laikui, o dabarties laiką įvairiems linksnumams. Taip, be linksmybių ir įvairių pramogų negalima apsieiti. Visam laikas surasti reikia. Bet begugu buvo gyventi žmonių pirmiesiems tėvams, kaip Adamui, Metuzalui ir kitiems. Jie tada gyvendavo po kelis šimtus metų, tad ir daugiau laiko turėdavo. Mūsų amžius labai trumpas. Tad nėra kada darbo atidėti. Turime suskubti su kitomis tautomis ir privyti mus pralenkusias.

Kiekvienas žmogus savo viduje turi turto, pajėgos, džiaugsmo ir palaimos. Tik reikia sugebėti visa tai atrasti. Reikia atskleisti tuos turtus gaubiančią uždangą, o iš po jos trykš geriausi norai daug ką nuveikti.

Bet visiems darbams reikia meilės. Be meilės ir pasiaukojimo nieko nebus. Kalėdų šventės kaip tik gali įkvėpti meilės tikrą dvasią. Juk ir Kristus atėjo į šį pasaulį vien iš meilės žmonėms. Jam pagailo ištvirtusio ir suvargusio pasaulio. Ir jis paskelbė meilės mokslą. Tai gi, šv. Kalėdų proga kuo daugiausia tikros meilės įgykime.

Kaip reikia darbui meilės, matyti ir iš mūsų tautos netolimos istorijos. Tik persikirkime nors mintimis į rusų valdymo laikus, kai drausta spausdintas lietuviškas žodis. Juk tais laikais tolimojo Sibiro laukai nuklota lietuvių kaulais, o kalėjimų sienos kovojusių už laisvę ir tiesą lietuvių krauju aptaškytos. Tie idealistai lietuvių galėjo tik iš meilės savo tautai tai padaryti.

Tad Kalėdų švenčių proga, pagarbinę Gimusių Kristų, panorėkime augti dvasioje ir stiprėti kūnu. Pasiryžkime sukurti mūsų Tėvynei skaisčią ateitį ir laimėkime jai nenykstančios garbės vainiką. Visą gyvenimą likime nepalaužiami, didingi ir pilni krikščioniškosios meilės.

TIKRAI LINKSMOS KALĖDOS

Po vidurnakčio Mišių sugrįžo Jonaičių šeimyna namo, suklaupė visi vieškambaryje prieš gražiai parengtą Betlejaus Vaikelį, nuoširdžiai savo širdžių Karalių pagarbindami ir prašydami Jo palaiminimo. Vaikučiai, pasidžiauge gražia eglute, puolėsi žiūrėti, kokių dovanų jiems palikęs Kalėdų senelis. Jonukui teko traukinėlis su geležinkelio, piešimo įrankiais, saldinių ir dar du dolerių pinigais. Marytė rado šnekančią lėlę, siuvinėjimui daiktelių, saldinių dėžutę, gražią šlebutę ir dar pinigų.

Dovanomis apsidžiaugus, motina pasiuntė vaikus gulėti, nors Marytė sakėsi nenorinti miego. Greitai nuėjo gulėti ir ir tėveliai. Septintą valandą atsikėlęs tėvas užkurti krosnies patėmijo, kad dukrelės nebūvo lovutėje.

— “Kur Mariutė?” — užklausė jis žmonos?

— “Kaip gi kur? Na gi lovoje!”

Bet lovoje Mariutės nebuvo. Išieškoję visą namą ir nesuradę, nuėjo klausinėti kaimynų. Bet ir ten jos ne būta.

Parėję tėveliai namon visiškai susirūpino. Ypač nerimavo motina. Susmuko ji į kėdę ir ėmė dejuoti.

— “Kur gi ji galėtų dingti? O, Mariute, mano Mariute! Kur tu prapuli? Gal su ja kokia nelaimė atsitiko? ar blogi žmonės ją pagriebė?”

Vyras bandė raminti, bet jo paties širdis buvo suspausta ir jo žodžiai nepaveikė.

Praėjo valanda ir kita, bet Mariutės vis kaip nebūvo, taip nebuvo.

— “Mamyte!” — sušuko Jonelis. — “Aš čisiu Mariutės ieškoti. Neverk, mamute! Aš ją surasiu.”

— “O, kur gi tu vaikeli, ieškosi?”

— “Aš mūbėsiu pas jos mokyklos drauges, kurios kitame miesto krašte gyvena. Gal ji pas jas nuėjo?”

— “Ko ji taip anksti taip toli eis? Bet, dėl viso ko, nueik, Joneli. Tik žiūrėk, pats neprapulk. Pareik ko greičiausiai.”

— “Nesirūpink manimi, — mamyte! Aš parbėgsiu.” šūktelėjo Jonelis, pro duris išbėgdamas.

Vėlei praėjo valanda, bet nebuvo nei Mariutės, nei Jonelis negrįžo. Tėvai darėsi vis neramesni. Tik štai pasigirdo vaikų krikštavimas, greitai žingsniai, skubiai prasivėrė durys ir, tėvų didžiam džiaugsmui, prieš juos stovėjo su nukaitusiais nuo bėgimo veidais, Mariutė, gi šalia jos stovėjo Jonelis, kurio veide puošė didelė didvyrio šypsena.

— “Mano Mariute!” — sušuko kartu abudu tėvai. Ir motina apkabino myliną dukrelę, lyg norėdama įsitikinti, kad ji tikrai pasirodė.

— “Kur gi tu buvai, Vaikeli?” tarė tėvas, pirmam išpūdiui praėjus.

— “Mes taip tavimi buvome susirūpinę,” — pridūrė motina.

— “Atleiskite, tėveliai, kad jums tiek daug rūpesčio suteikiau!” Ir atsikvėpusi mergaitė ėmė pasakoti savo nuotykius.

— “Šiandien bažnyčioje girdėjau, kad vienatinis Dievo Sūnus atėjo į pasaulį žmonių išgelbėti ir, kad už tą Jo didelę mūsų meilę, mes turime Jį visa širdžia mylėti ir dėl Jo meilės pagelbėti artimui varge esant. Todėl aš, surinkus savo visus senus žaislus, lėles, išaugtus drabužėlius ir gautus Kalėdoms saldainius, nunešiau išdalinti savo mokyklos vargingoms draugėms, kurios neturi gerų tėvelių, kurie jas galėtų aprūpinti. Ir kaip jos, mamyte, džiaugėsi mano nunešiotomis pančiakomis ir drabužiais, ir žaislais, ir saldainiais!”

— “Kaip gi tu, vaikeli, galėjai eiti, mūsų nesiklausus ir tiek rūpesčio mums suteikti?” — tarė motina.

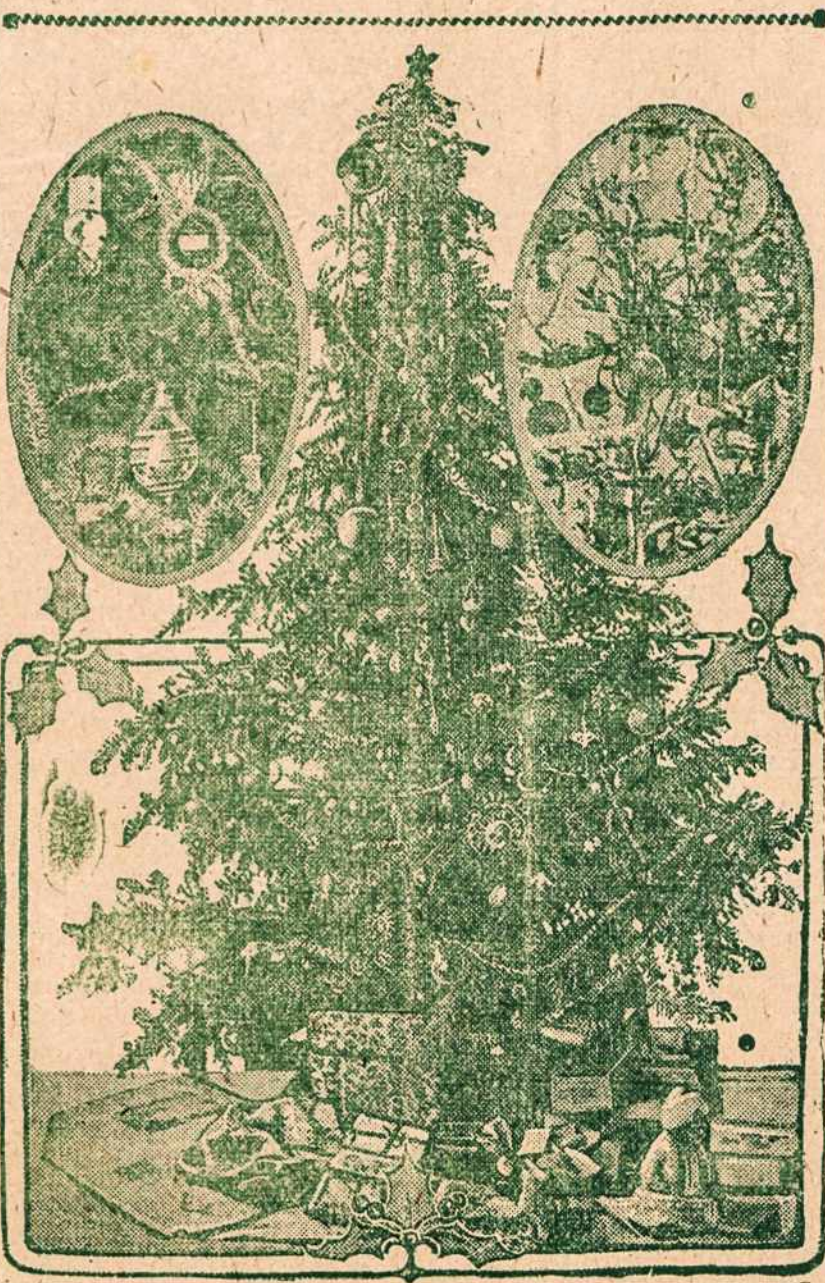
— “Dovanokite, tėveliai! Aš atsikėliau anksčiau. Dar jūs miegojote. Maniau, kad paspėsiu parbėgti, kol jūs sukilsite. Daugiau nesiklausus niekad neišeisiu.”

Nors tėvai ir buvo pasirengę barti dukrelę, bet mergaitės širdies gerumas užiaupė juodviem burnas. Motina, dukters pasakojimu susigraudinus, nusisukus šluostė ašaras ir dėkojo Dievui, kad davė jai tokią gerą dukrelę.

— “Tebūnie tavo širdžiukė visados tokia skaisti ir gera!” — tarė tėvas, dėdamas ant mergaitės galvos rankas.

Tėvų širdys buvo kupinos džiaugsmo dėl dukters gražaus pasielgimo. Juodu negalėjo sulaikyti besiveržiančių ašarų. Jų mažoji Marytė ėmė ir jų namus ir į jų širdis Kalėdų tikrą džiaugsmą.

Tomas Poška, M. I. C.
Lietuvių Kolegija.

KALĖDŲ DIEDUKAS

Labai tamsi Kalėdų naktis. Retkarčiais pro debes prasimuša mėnulis. Tik štai ant stogo bruzdėjimas, lyg kas ant jo būtų su arkliais užvažiuojęs. Jonukas iš pradžių laabi išsigando, bet, pasidrasinęs, išsoko iš savo lovos, pribėgo prie lango ir pamatė ant stogo, šalia kamino, stovinčias roges, prie kurių buvo prikinkyti aštuoni jauni elniai. Rogėse sėdėjo mažas, storas, su ilga žila barzda, raudonais drabužiais apsirengęs, senelis. Jonukas didžiū džiaugsmingu balsu suklyko, — “Kalėdų Diedukas!” Išgirdęs šauksmą, diedukas atsiskuko, linksmi nusisypsojo, atėjo prie Jonuko lango ir įlipo į kambarį.

— “Kodėl tu ne lovoje? Tau reikėtų nieko neduoti,” tarė Jonukui.

Matydamas, kad vaiko akyse ašaros sužibėjo, ėmė jį raminti: “Nebijok! tu buvai geras vaikas per išstisus metus; gerai mokeisi, buvai klusnus, netingėjai melstis; dėl šito mažo prasikaltimo aš nieko nesakysiu.” Ikišęs ranką į didelį maišą, senelis ištraukė gražias roges, paveikluotą knygą, saldinių dėžutę ir labai blizgančias šėnėles; jos Jonukui labiausiai patiko. Gražiai diedukui padėkojęs, Jonukas atsisveikino su dieduku. Jo džiaugsmui naujomis dovanomis nebuvo galo. Tik ryto metą jisai suprato, kad tai buvo tikrai sapnas, nes jo motina jo paklausė, kodėl jis taip rėkė ir pašoko iš lovos per miegą. Jonukas viską papasakojo savo motinai, ką jisai sapnavo. Bet, kai apsirėdęs nuėjo prie labai gražiai papuoštos eglaitės ir pamatė visas dovanas, Jonukas vėl pradėjo abejoti, ar tai buvo sapnas ar tikrėnybė.

Bronius Genevičius

O DAINELE!

O dainele, mano brangi,
skrisk tolyn,
Ten kur saulė ima šviesti
vis šviesyn.
Nuramink mažytę sesę,
tėvelius,
Išbučiuoki jų, dainele,
veidelius.
O dainele, mano brangi,
vis stiprėk,
Ir vėgirdieniams, mano broliams
vargt padėk.

J. K. Gailius

GAILESTINGA ŠIRDIS

Viename mieste gyvena garsus smuikininkas. Jis turėjo dukrelę Onytę, kuri taip pat labai mėgo smuikuoti. Onytės motina mirė, kai ji dar buvo visai maža. Ją globojo geroji jos mokytoja. Onytė mokėsi labai gerai ir taip gražiai smuikudavo, kad kas tik ją išgirdavo, sustodavo ir klausydavo.

Kartą Onytė išėjo su mokytoja pasivaikščioti. Miesto aikštėje jos pamatė kažkokį vargšą senelį smuikininką. Jis, smuiku grieždamas, iš praivių išmaldos prašė. Jauni miesto išdykėliai, vaikai jam kliudė. Jie švilpavo ir rėkė ir garsiai juokavo. O žmonės, skubėdami savais reikalais, išdykėlių vaikų nesudraudė. Onytė priėjo prie senuko, išdykėlius vaikus subarė ir paėmusi iš senuko rankų smuiką pradėjo pati smuikuoti.

Beregint prie jos susirinko didelė žmonių minia. Pagrojus Onytė paėmė vargšo skrybėlę ir ėmė rinkti elgėtai pinigų. Ji pririnko beveik pusę skrybėlės varinių pinigų ir visus atidavė seneliui.

“Tegul Dievas tave palaimina, geroji mergyte,” beveik verkdamas tarė senelis.

Dabar Onytė yra garsi smuikininkė. Ji vis nepamiršta vargšų ir šelpia prieglaudus, kur išlaikomi seneliai ir našlaičiai. Žmonės Onytę dabar vadina: “Našlaičių motina.”

Sul. R.

ŽIEMA ATĖJO

Rudens dažyti lapeliai jau seniai nukrito,
Ir medžiai nunuogę prieš šiaurį sustyro;
Gėlės daržely suklopo prieš šalną ryto,
Nunokę jų sėklos ant žemės pabijo.

Nūn sniego plaštakės po erdvę pradės plasnėti,
Ir piktas šiaurys švilpaukams dūks po laukus;
Kur vasarą paukščiai buvo pripratę skrajoti,
Ir rytmetį saulė vaikė palšus rūkus.

Dabar jau Viešniai Baltplaukė mūsų šalį lankys —
Kelius, takelius baltais kilimais nuklos,
Nuvargusią žemelę į minkštas duknas migdys;
O mus šilta krosnis kasdieną vilios.

Rodoš, žiemužė ateina mums kaip ir priminti,
Kad namučiuos yr' malonu gera su savais
Paskaityti, savo mintimis pasidalinti,
Tėvui su vaikais, kaimynais ir draugais.

Stella Maris

LAIMINGA NELAIMĖ KALĖDŲ IŠVAKARESE

Saulutė nenoromis smeigė savo tingius šviesos spindulius pro tamsių sniego deesbis. Vėjelis smarkiai ūžė, sukosi pro kampus. Kas tik pakliuvo, tuojau parvirto, apsisuko. Žmonės grūdosi gatvėse, visokio ilgio dėžutes nešdami. Krautuvės, nuo ankstauro ryto lig vėlaus vakaro, buvo pilnos žmonių, kurie vieni kitiems Kalėdoms dovanas pirkė.

Viename dideliame mieste gyvenė labai turtingas pirklys. Jisai įsigijo turto labai nepaprastai. Iš mažens daug bado ir skurdo kentėjo. Būdamas dar jaunikaitis, turėjo palikti mokyklą, nes, tėvui mirus, nebuvo kam duonos uždirbti. Suradęs darbėlį, kad ir su maža alga, rūpinosi savo mamyte padėti šeimos užlaikyme. Kas savaitę jisai parsinešdavo uždarbį ir atiduodavo mamytei, sakydamas: — “Štai, mamyte, duoda, kiek uždirbau, bet kitais metais mano alga bus didesnė.”

Išvermingai, teisingai dirbdamas, per keletą metų jis praturtėjo ir ilgainiui įgijo keletą krautuvų.

Artinantis Kalėdoms, pirklys, prisiminę savo jaunųjų dienų Kalėdas, panorėjo ir kitiems paskleisti tą linksmybės dvasią. Įėjęs į savo krautuvę, netyčia atsimušė į jaunikaitį, kuris apglėbęs nešė didelę dėžę. Nuo atsimušimo dėžė išspruko iš vaiko rankų ir joje buvę didelis stiklinis indas sutekėjo. Staiga pribėgęs krautuvės patarnautojas ėmė vaiką barti, kratyti ir supykęs pastūmė jį į kampą, rėkdamas: — “Negreit pamatysi savo algą, kol atsišlyginsi už žalą.”

Vaikas gulėjo užraudonavęs ir pradėjo ašaroti. Tuomet priejo pirklys prie tarnautojo ir tarė: — “Kam neteisingai kaltinti vaiką? Juk aš, į jį atsimušęs, tą stiklinę sudaužiau!”

Susigėdinęs tarnautojas greit atsakė: — “Tai tamsta turėsi užmokėti!”

Nusišypsojęs pirklys pratarė: — “Gerai, aš užmokėsiu, bet, pirmiausia, pasiimk, kas tavo ir išieik! Daugiau tu čia nedirbsi. Šita krautuvė yra mano ir aš pikėtinų darbininkų nelaikau.” Paskui priejęs prie vaiko, pirklys paklausė: — “Kaip senai tu čionai dirbi?”

— Apsilūstęs ašaras, vaikas atsakė: — “Jau penktus metus, tamsta.”

Pirkliui šitoks nuolankus atsakymas patiko. Ištiesęs ranką vaikui, paspaudė ir tarė: — “Sitame, Kalėdų laike tenka man apdovanoti tave. Nuo šiol tu esi tarnautoju ir tavo algą trisdešimts dolerių iš kalno išmoku. Pasimokyk iš šio atsitikimo visados būti prisiirgusiu dovanoti kitų kaltes.” Į davęs pinigų, vėl jam paspaudė ranką ir linksmi nuėjo.

Parėjęs namo, jaunikaitis pasigyrė mamytei, kad jau esąs ne paprastas krautuvės vaikas, bet tarnautojas ir, padavęs naują algą, tarė:

— “Dabar, mamyt, suklaupkime ir padėkokime Kūdikiui Jėzui už šią dovanėlę. Dabar bus valgio ir šiltų drabužių. Savo vargšai sesutei galėsiu vėl pasamdyti gydytoją. Gal jos kojytė ligi kitų metų išgyš.”

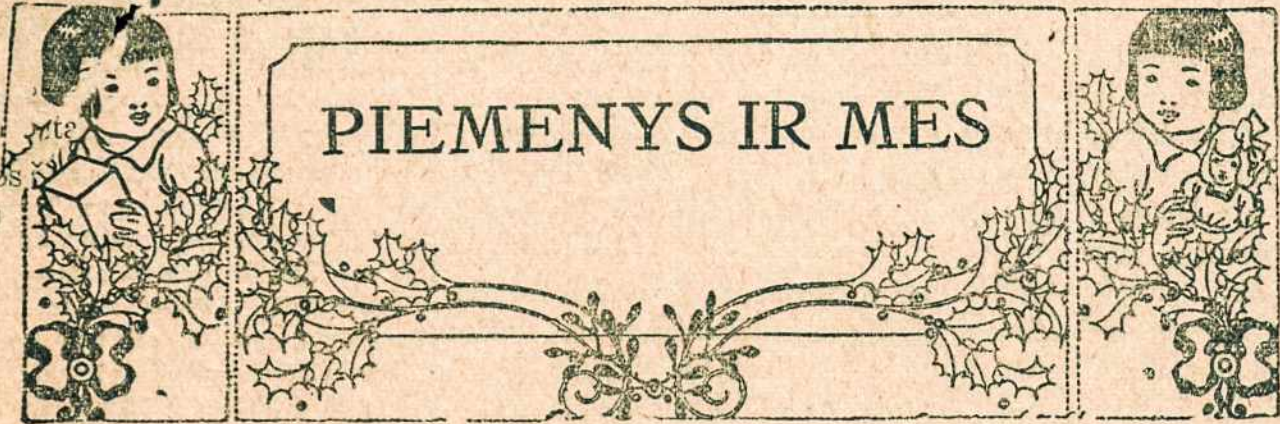
Ir abudu su motinėle suklaupe, nuoširdžiai Kūdikiui Jėzui dėkojo už tą taip gausią Kalėdų dovaną.

Tikrai tą jaunikaitį ištiko laiminga nelaimė.

V. Jonas Sabas,
Marijonų Kolegija.

PIEMENYS IR MES

„Nueikime lig Betliejaus ir pamatykime tai, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs.“ Taip kalbėjosi ne išminčiai ar pasaulio didžiūnai, bet suvargę piemenėliai. „Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie budėjo ir sergėjo per naktį savo bandą.“

Jie matė angelus ir girdėjo jų balsus. „Štai Viešpaties Angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietė juos. Jie labai nusigando, bet Angelas jiems tarė: Nebijokite. Nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad šiandieną jums gimė Dovydo mieste Išganytojas: Jis yra Kristus Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite Kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. Ūmai atsirado prie Angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kurie garbino Dievą ir sakė: Garbė Dievui aukštybėje ir ramybė ant žemės geros valios žmonėms.“ Piemenėliai matė niekad neregėtą apreiškimą. Paskui vėl viskas nutilo, vėl pasidarė tamsu. Ir jie tarė vienas kitam: „Nueikime lig Betliejaus ir pamatykime tai, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs.“

Palikę savo bandą eina. Artindamies prie Betliejaus miestelio, jie mato namus. Bet visur tamsu, tylu. Miestelio, gatvėse tamsu. Pareina per jo siauras gatves ir vėl skubėdami eina per lauką į vietą, kurią apšviečia nepaprasta šviesa. Jie tą stainele gerai žino. Nekartą jie čia suvarę savo bandą buvo užsiglaudę už jos sienų nuo smarkaus vėjo ir lietaus. Ieję jie „rado Mariją, Juozapą ir Kūdikį paguldytą prakartėje. Ir grįžo atgal garbindami ir šlovindami Dievą.“

Daugelis žmonių kas metai pradeda kelionę, rengiasi prie Kalėdų šventės, prie Betliejaus; bet didelis jų skaičius tik teateina iki krautvių, Kalėdų eglaitės, dovanų pirkimo ir priėmimo, ir skanesnių valgynų. Nevisi, pradėję kelionę į Betliejų, kaip piemenėliai skubindami, ateina į Betliejų, prie prakartės, prie Kūdikėlio, Jėzaus Kristaus. Daugelis žmonių praeina pro Betliejaus stainele, ir jiems netenka sugrįžti ir džiaugtis, garbinti ir šlovinėti Dievą. Daugelis nedaeina iki Betliejaus arba praeina pro šalį. Ir jiems Kalėdos niko daugiau nereiškia, kaip tik pirkimas, priėmimas ir išdalinimas dovanų. Piemenėliai nuėjo į Betliejaus stainele skubėdami

Ir mes kaip piemenėliai „Nueikime lig Betliejaus ir pamatykime tai, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs.“

T.

KUČIŲ NAKTIES PASIUNTINYS

Pradėjau lengvai leistis į tolimą miego karalystę, kada durų varpelis, sulaukdamas mano kelionės greičiui, prikėlė mane. Greitai kėliausi iš lovos ir, skubiai apsirengęs, žengiau žemyn laiptais, lyg kareivis sutartinai taikydamas kojų greitumą į laikrodžio aidinę balsą, mušantį ryto antrą valandą.

Kūčių meto naktis buvo gan šalta. Šis vakaras, sulgyg mano kailio nusprendimu, buvo vienas iš šalčiausių vakarų gruodžio mėnesio. Mėnulis, lyg garbingas nakties karalius, savo milžinišku akies aiškumu žiūrėjo į laukus, nudengtus pūkuotu sniegėlio rūbeliu. Aštrus vėjas, lyg iš pavydo, skambino į savo prieštaraus melodią tarp medžių strūnuotų šakelių. Mano prie-kambarys irgi, lyg aidas, priėmė ir pritarė vėjo nesu-prantamai dainelei.

Atidariau lauko duris. Didis gailėstis suspaudė mano širdį, kai mačiau tarpduryje stovinčią išblyskusią mergaitę. Žodžio ji netarė, tik jos išvaizda ir gilios reikšmingos akys pasakė, kad jos atėjimas buvo svarbus.

Pro apgaubta skepetaitė, mėnulis, glostydamas jos plaukelius savo galinga šviesos ranka, gražino jos veido nekaltumą. Plonai apsirengus, ši mergaitė žiūrėjo man į akis su tikru pasigailėjimu ir nuosirdumu. Kuo ilgiau į ją žiūrėjau, tuo ilgiau jaučiau tokį nepaprastumą jos veide.

„Čionai jaunas vaikelis,“ — tariau sau. — „Bet kodėl ta išvaizda tokia galinga, traukianti.“

Mergaitė, matydama mano susidomėjimą, prabilo: „Tėveli, greitai eik su manim, mano mamytė miršta.“

Besidžiaugdamas vaikelio gražumu, pamiršau pakviesti į vidų. „Prašau brangus vaikelį, įeik į vidų, bent truputį pasišildysi prie ugnia vietės.“ Vėlus laikas. Prisiartinęs prie ugnia vietės, stengiausi prižadinti užsnūdusius ugnia vietės žarijas. Greitai pasijudino šilumos rankos, meilingai savo malonių jausmų apkabino mergaitę ir prispaudė prie savo karštos krūtinės.

„Ačiū tėveli,“ tarė mergaitė, atsipelkėjus nuo staigos ugnia vietės šilto pabučiavimo. „Man visai dabar nešalta.“

Palikau mergaitę ir, greitai užėjęs į savo kambarį, pasiėmiau reikalingus dalykus prie ligonio.

„Kaip mamytės vardas?“ — klausiu sugrįžęs.

„Agnieska Griškienė, ji našlė ir gyveno kaip šventoji. Dabar ji miršta ir yra labai apsunokinta. Staigiai apsirgo prieš kelias valandas.“

„Kur ji gyvena?“

„Dvi myli iš čia, Tėveli. Netoli nuo Andoverio tilto. Ji neseniai atsikraustė tenai, ir yra toje apylinkėje nauja gyventojė, tad nepažįstama kaimynams. Bet, Tėveli, nesibijok, aš kelią labai gerai žinau, nepaklysiu.“

Dvi valandį prakaituodamas bėgdavau per minkštą ir giliai išklotą sniegą. Vaikelis ėjo pirm ir iš jos žengimo nesimatė, kad ji būtų pavargusi. Jos žingsniai išrodė la-

bai lengvi, lyg, pūkuotomis kojomis ji vaikšto virš sniego krūtinės.

Mergaitė, matydama, kad kelionės žingsniai šiek tiek privargino mano vyrišką sveikatą, prisiartinus paėmė mane už rankos. Mergaitė tvirtai laikė mano ranką, saugodama, kad nuvargusios kojos nesulinktų po nuovargio prispaudimo.

Kaip nemylėti tokio kūdiko, kuris tiek pasivertimo parodo.

Kaip skaisčiai tas jos nematytas veidelis atrodė. Atrodė, kad Visagalis Dievas jos asmenyje sutvėrė gražiausią Savo Galingos rankos sutvėrimą, kurį kada nors mačiau šiame ašarų pasaulyje.

Tyliai ėjome su didele pagarba, nes turėjome su savim Patį Išganytoją.

Pakėlus savo skaisčias akelas, atrodė, kad ji norėjo, jog pažiūrėčiau į jos krūtinę. Pastebėjau, kad tenai kybojo auksinis medalėlis, širdies panašume.

Matydama, kad mano atyda buvo nukreipta į jos medalėlį, greitai nukabino ir padavė man į rankas.

„LINKSMYBĖ NEGIRDĖTA“

(Iš tetos pasakojimų; kaip ji anuomet grįžo iš Vilniaus Kalėdų atostogų ir kokie nuotykiškai buvo kelyje).

Į kambarį įbėgo mano puseserė Ievutė ir sako:

— Onutė, ar jau susitvarkei? Jau Jonas Čiulbonėlis užvažiuojo arkliu — ir laikas į stotį, kad į traukinį nepavėluotumėm.

— Jau, jau viskas tvarkoje, tik aš pati baigiu rengtis.

— Na, tai tik paskubink, mes prieškambaryje palauksim...!

Ir išėjo.

Greitai persivilkau šiltesniais rūbais, ant suknelės dar užsivilkau ir užsisagėčiau vilnonį megstinį ir kailinaičius, galvą užsigobiau stora, pilka, namų darbo skepetu, ant viršaus užsisupau pilką, storo lietuviško milo skarą, pasiėmusi į ranką rankinį krepšelį, dar kartą pažvelgiau į veidrodį ir, matydama, kad viskas tvarkoje, išėjau važiuoti namo Kalėdų švenčių atostogų.

— Sveiki visi, atleiskite, kad užtrukau...!

— Sveikutė... nieko, nieko, suspėsime su ožkomis į turgų — atsakė Čiulbonėlis, o Onutė kaip ir užgauta atkirto:

— Tai ponas Jonas gal, tarytum, iš tikrųjų mano, kad panelės ir ožkos turi šioki tokį panašumą...!

— Žinoma... kaip vienos, taip ir kitos — bet tik šokinėt... šokt ir trepsėt...!

Visi pradėjome juoktis ir, gerai nusiteikę, susėdome į ilgas, gerai šiaudų priklotas roges — čiauskėdami ir juokaudami nuvažiuojome į stotį.

Stotis prisigrūdusi, prisikimšusi įvairiausių publikos, bet dauginių daugiausia jaunuolių moksleivių, skubančių į gimtuosius lizdėlius pas tėvčius, pas savuosius — šventų Kalėdų švesti.

Kiek čia užėjo, linksmų kalbų, čiauskėjimo, atsisveikinimų, širdingiausių linkėjimų — užia, kaip bičių avilyje spiečini spiečiant.

Tas visas triukšmas ir užesys dar sustiprėjo,

pasidvigubino, traukiniui į stotį atėjus: čia paskutiniai rankų spustelėjimai, paspaudimai, karšti malonūs žvilgsniai, meilūs pažiūrėjimai, toki daug reikią drąsos, meilūs akių mirtelėjimai, širdingiausi linkėjimai...!

Visi linksmos akys spindi, žiba, žėri, džiaugsmo kibirkštėmis šaudo. Visi jaunuoliai ir jaunuolės įkaite, nuraudę, gerai nusiteikę, laimingi visi — važiuoja namo... Nereikia didelio gudrumo ir supratimo, kad žmogui visų geriausia yra namie, o ypač jaunuoliui savo tėvų globoje, po jų rūpestingai malonia akimi, prie jų mylinčios tėviškai motiniškos širdies, savo broliukų bei seselių tarpe, savo kūdikystės draugų būrelyje.

Dar viena valandėlė — ir jau visi įsigrūdome, įsispraudėme ir, sausakimšai spausdamiesi, užpildėme traukinio vagonus... Garvežio švilpukas skardžiai sušvilpė, paleido garą, ratai ėmė klubundu — klubundu sukti, traukinys eina, mes jau važiuojame, skepetėlėmis per vagonų duris ir pro uždarus langus plevėsuojujame, ir, sudiev Vilnius — kol sugrįšim!..

Atvažiuojame į Kedainius. Naktis. Tamsu. Pūga siaučia, pusto, šala, vėjas švilpia, užia, kaukte kaukia...!

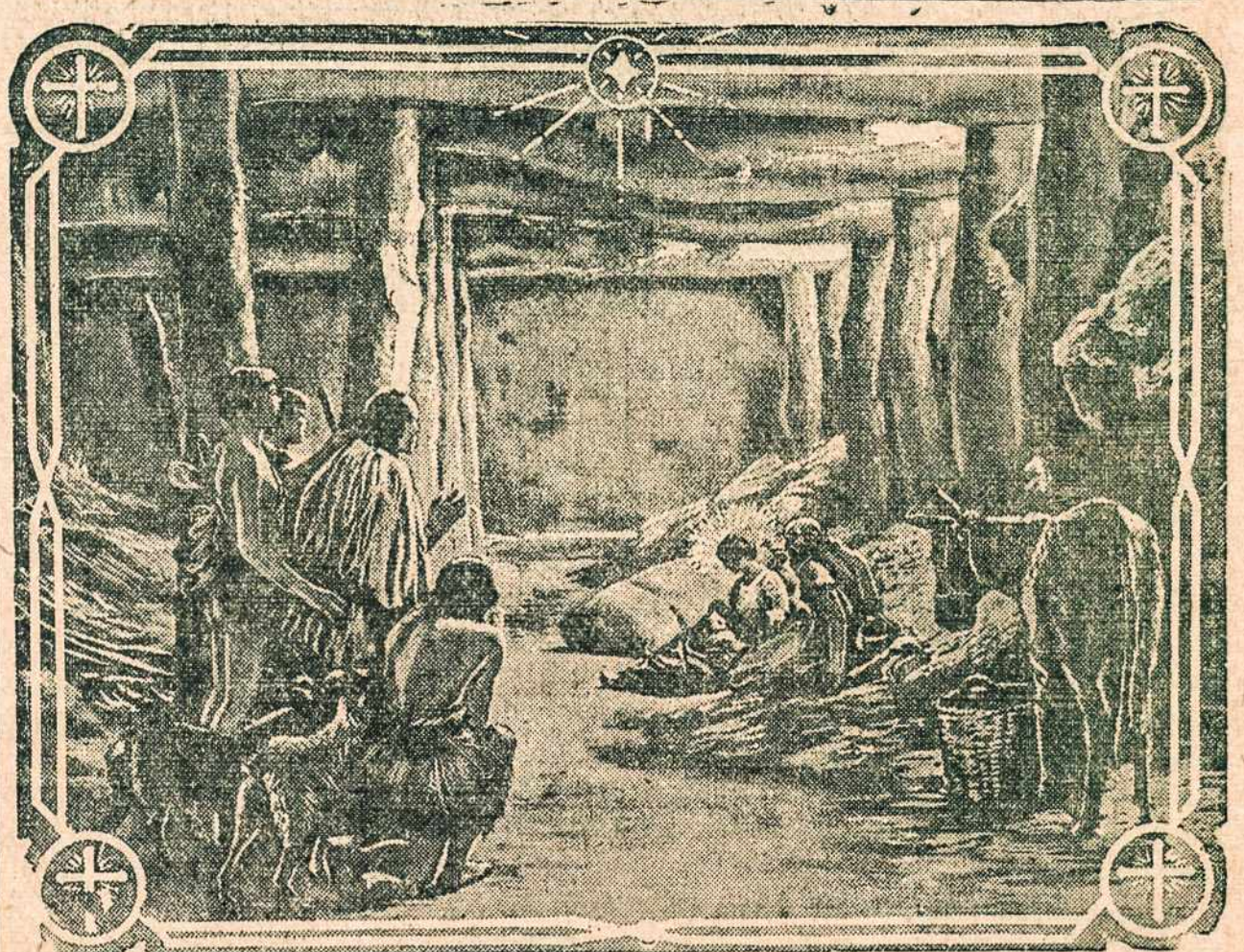
Skubėdami įeiname į stotį, kiekvienas ieško me savo vežiką.

Mūsų vežikas Vytukas — mūsų samdinsys ir bernas su arkliais yra — ačiū Viešpatie — lengviau atsідusome.

Susėdome į roges, apklostė atsivežtais iš namų kailiniais ir divonais, iš šonų sėdynių apkamščė šiaudais, kad geriau ir patogiau būtų sėdėti, ir, baltų sniegu patalų viršūnėmis, pusynų viršūnėmis — o pusynai pripustyti aukščiau gelžkelio stoties tvorų viršaus — švilpam su vėtra, lenktynių eidami.

— Ar visi namie sveiki? — užklausė Vytuko, jau iš stoties išvažiuoj.

— Sveiki, labai laukia tamstų parvažiuojant. Jau ir kūčios prirengtos. O kaip gardžių ir kiek daug senoji ponia privirė, prikopė visokių gardumynų, skanumynų!.. net seilė teka.

„Jie atėjo skubindamiesi ir rado Mariją, Juozapą ir Kūdikį paguldytą prakartėje. Piemenys sugrįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą dēliai viso, ką buvo girdę ir matę taip, kaip jiems buvo pasakyta.“

Greitai atsėdau prie lovos. Iš klausiau jos išpažintį. Pastiprinta tikėjimo, vilties ir meilės jausmais, priėmė savo Atpirkėją į savo žmogišką širdį.

Stovėdamas prie lovos, stengiausi moterišką nuraminti ir patiprinti, kad ji su didesniu pasivertimu neštų savo gyvenimo pasikirtą kryželį. Savo atydytoje kalboje pastebėjau, kad jos akys buvo nukreiptos į kitą kambario dalį, kur matėsi mažą popierinę skrynėlę.

„Ar atnešti tau tą skrynutę,“ klausiau jos. Ji, palenkdamą galvą, pritarė.

„Tavo mažos mergaitės rūbeliai,“ sakau jai. Ji patylomis kalbėjo, ir mačiau, kad jos kalboje buvo tikras širdingumas.

„Mano brangios Marytės.“

„Turbūt aš ją žinau. Turbūt ji mane atvedė čionai,“ kalbėjau li-gonui.

Moteriškė, pusiau pasikeldama iš lovos, žiūrėjo į mane su nusistebėjimu; mane dar labiau nustebino, kai pastebėjau ant mergaitės rūbelio prisegtą auksinį medalėlį širdies formoje.

„Tamstele,“ tariau, „vardan teisybės, pasakyk man, kur yra tavo dukrelė. Kieno tas medalėlis?“

„Tas medalėlis tai Marytės. Aš prisiegiau prie jos krūtinės prieš metus, kai ji gulėjo mirties patale. Paskutinėje valandoje mano brangioji mergaitė paėmė medalėlį, prispaudė prie lūpų, pabučiavo ir tarė: „Jėzau, esi mano džiaugsmas...“ Ji mirė metai atgal.

„Jos silpnas balsas nutilo, ir grabnyčių žvakės liepsnos tykumas pranešė kūni liūdną aprėiskimą: „Ji mirus,“ o sielai — didį džiaugsmą... Amžiną laimę.“

Mirties ranka uždėjo moteriškai amžino miego kaukę.

Dabar supratau, kas toji Marytė buvo. Iš šokių, Marytė ir mamytė buvo suvienytos.

Dėdė Anufras

— Na tai tik dabok, kad iš kelio neiškryptumėm, nepaklystumėm, kad nepavėluotumėm.

— Neišklysimė, akis užsimerkęs, užsirišęs pataikyčiau... Juk kas savaitę po du tris kartus į stotį važinėju... Vijo! Pirmyn, juodberėliai...!

— arkliai patrukė smagiai, sparčiai rėšia ir tik prunkštuoja... o šalia kelio medžiai tik liekas ir liekas. — Vaziuojame smagiai...!

Jau pravažiuojame tamsų juodą mišką, vaziuojame plačiomis nykiomis, pripustytomis, alksnytais ir kur ne kur berželiais ir drebulaitėmis apžėlusiomis ir apaugusiomis ganyklomis.

Staiga, kur toli toli — paliai giria išgirdome — sustaugė vienas vilkas: vau! vau!... Ganyklų pakraštyje kitas vilkas: vau! vau!... Arkliai ausis pastatė, suprunktė — vaziuojame tylėdami ir klausome ausis išplėtę ir žiūrime akis išsprogę...!

Kiek palaukus, išgirdome vėl vilko staigimo balsą, bet, rodos, toliau nuo mūsų vaziuojamojo vieškelio, — pasidarė net ant širdies lengviau...!

Išvažiuojame iš ganyklų krūmų, — dar iki namų kokie keturi kilometrai: sniegas, vėjo pustomas, per laukus nešamas, kaip marių vandens bangos, tik verėiasi, banguoja, sniegais akis kerta; šaltis kiauurai iki kaulų perėmė, drebulys pradeda judinti, kojos sustingo, rankos sugrūbo — ui, kaip šalta!..

Arkliai suprunktė, galvas žemyn nulenkę, panėrę šoko iš kelio į šalį. Apsžiūrėję pamatėme vėjo nešamo sniego rūkuose kažin ką tamsaus... du ar tris, su žibantėmis, kaip žalsvos žvakės liepsnelės, akimis, žodžiu, — tris vilkus, kurie, mus vydamiesi, prie mūsų artinosi... Visi persigandome, bet mūsų Vytukas drąsos neprištigo ir sako:

— Panelės! giedokime „bernelius,“ vilkai nelys — ir skambiu, garsiu baritonu balsiai užtraukė:

— „Bernelis gimė Betliejui, „Dėl to džiaugės Jeruzalė.

„Linksmybė negirdėta, „Kad pagimdė mums ant svieto Mariją.“

— Panelės, ko tylit, ar norit, kad vilkai sudraskytų?! — suriko Vytukas paliepiamu balsu.

PILIES KRYŽIŲ KALNAS

(Žemaičių legenda)

I Meškuičius keliu paėjęs kokią 13 kilometrų, nušėbėn kelevi nepaprastai keistas reginys. Pasirodys lyg miškas kryžių ant vieno dailiai supulto piliakalnio. Jis visas nustatytas aukštais mediniais kryžiais. Tai ne kapai. Niekad mirusių čia niekas nelaidojo. Čia statomi tik gyviesiems paminklai, kurie šiokių ar tokių būdu išsigelbėjo nuo mirties. Tai užžadų kryžiai, pažadėti sergančių ir šiaip nelaimingų.

Kalne kryžių dabar stovi per 400. Nors papuvę nuolat jie virsta ir žūva, tačiau kryžių skaičius nemažėja, nes nuolatos vis naujus stato pasižadėjusieji iš įvairių Lietuvos vietų. Kryžių yra gražių ir paprastų, didelių ir mažų — koki tik kas išgali. Daug kryžių yra nešė atneštų nemažų ir nevisai iš arti — iš už kokių 30 kilometrų.

Kalno niekas neliečia. Vienas drąsuolis bandęs kasti — turtų ieškoti, bet tuoj būves sutrauktas į krūvą, kai pasižadėjo kalne kryžių pastatyti, vėl liko paleistas.

Senovėj čia žmonės rinktis pradėdavo šv. Jono išvaikarėse. Sunešdavo daug aukų, ugnį kūrendavo, giedodavo.

Gyvenas prie Kryžių kalno šimtmetis senelis pasakoja taip, kaip jis yra girdėjęs iš seno savo tėvo, dar vaikas būdamas, o jo tėvas girdėjęs iš senelio tokią istoriją: — “Prieš daug šimtų metų, kada dar čia nebuvo nei šiaulių nei Meškuičių, šio kalno taip pat nebuvo. Toje vietoje, kur dabar kalnas, buvo smarkus mūšis. Kovoje žuvo daug kareivių. Žuvusius garbin-gai palaidoję, toj vietoje gyvieji reškutėmis ir saujomis supylė šį kalną. Kalnas dar ir dabar didelis, o senovėj būves dar didesnis. Kalną pylė tris dienas ir tris naktis. Kada kalnas buvo baigtas pilti, tuomet kareiviai ant kalno darė dievams aukas ir nuo to laiko ant kalno gyvenęs vaidila ir pasišventusios mergelės. Buvusi kūrenama šventoji ugnis. Vėliau, įvedus Lietuvoje priverstiną krikštą, aukuras būves nugriautas, vaidila ir šventosios mergelės būvę išvaikytos.”

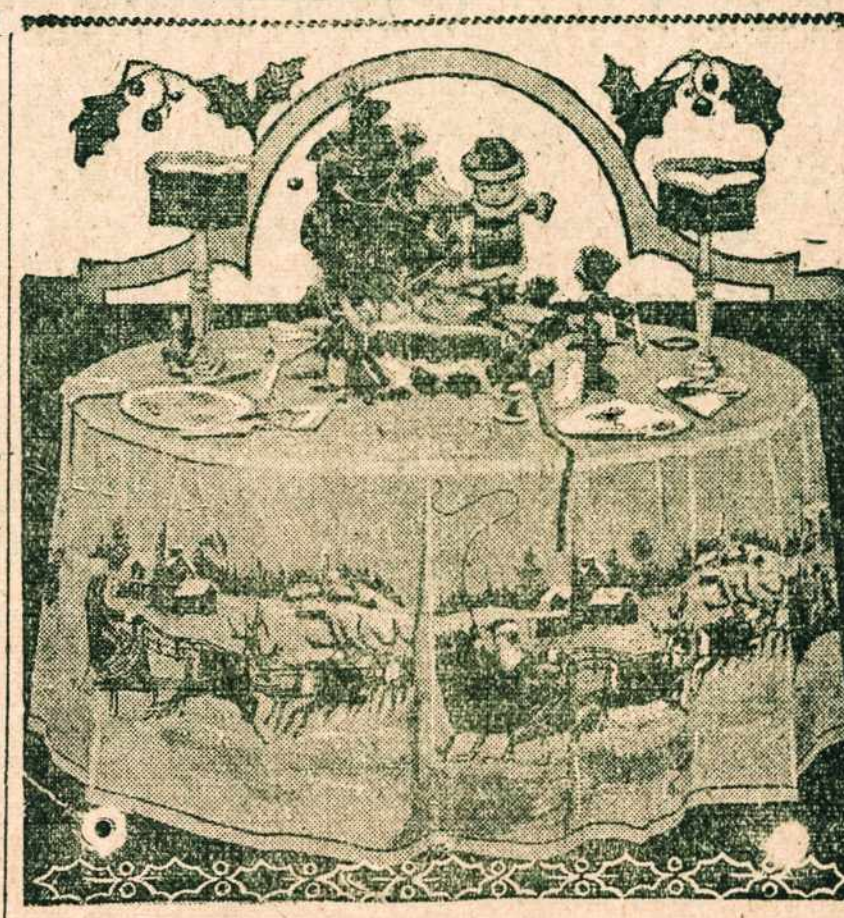
Kitas padavimas dėl kryžių statymo taip sako. Vienas žmogus turėjęs myliną vienturtę dukrą, kuri susirgo sunkia liga. Kas tik koki vaistą žinojęs nešė, bet niekas jai negelbėjo, sveikata mergelės vis ėjo menkyni ir

diena po dienos artinosi mirtis.

Vieną naktį tėvas pats būdėjo prie sergančios savo dukters lovos ir pačiame vidurnakty apėmė jį toks saldus miegas, kad neišsilaikydams padėjo nuvargusią galvą ant dukrelės prieglavio ir užsnūdo. Sapnavo, kad nepaprasta moteris šviesiais rūbais, jam pasirodė ir sako: — “Žmogau, tu nori, kad tavo dukrelė pasveiktų, tai tu turi padaryti medinį kryžių ir pats jį nunešti į pilies kalną ties Meškuičiais ir ten jį pastatyti — nuo to duktė pasveiks.” Tai pasakius, pranešė ją dingusi. Tėvas pabudęs nesupratus, ar jis užmiges sapnavęs, ar jam tokia mintis kilo. Nutarė padaryti gražų kryžių ir kuo greičiausiai nurodytoje vietoje pastatyti.

Kaip tik kryžius buvo padarytas, padaręs apžadus dukters sveikatai išprašyti ir išėjo tėvas kryžių nešinas pilies kalno link. Kryžius būves sunkus, o sveikata silpna, bet stengėsi iš visų jėgų pažadus ištesėti. Tryliką valandų ėjęs, pasiekė pilies kalną, pabučiavęs kryžių ir pastatęs patį pirmąjį kalne kryžių.

Griždamas namo, dar pusiaukelį susitikęs ateinant pasveikusią dukterį su motina jo pasitiktį su dideliu džiaugsmu. Tėvas net apšvaigo, mątydamas tokį st-

būklą, negalėjo suprasti ar žiūrėti, lyg tankiame miške medžių priauge. Dėl to šis kalnas visoje Lietuvoje ir yra žinomas.

KŠIVICKIS APIE PILIES KRYŽIŲ KALNĄ

Vėliau išgirdę kiti apie tokius stebuklus, kas tik kuo susirgdavo — pasižada Pilies kalne kryžių pastatyti ir, žiūrėk, jau ir sveikas. Kas pasižada, o nebeįpildo žodžio, vėl susergas.

Tokių būdu atsiradę čia iš įvairių Lietuvos vietų su-nešti kryžiai. Nors vėjai, liakaliai paprastai esti mal-andros daugybę kryžių iš-dabur, tačiau tiek daug kry-

žių, lyg tankiame miške medžių priauge. Dėl to šis kalnas visoje Lietuvoje ir yra žinomas.

B. Buračas

“Šventkalnis, tikriau tariant, Jurgaičių pilis, tarp Daumantų ir Jurgaičių, keliolika kilometrų nuo Šiaulių. Šventkalnis yra Kulpkos paupy, tartum siauros ilgos aukštumų eilės galas, o š trijų šalių aprietas klampaus slėnio, iš ketvirtosios sujungtas žemute sąsmauka su visa aukštuma. Iš tolo jis panašus į balną. Toki pikeliškai paprastai esti mal-džionių laikų. Ant kalno dabar išaugęs visas kryžių

ORIGINALIŠKIAUSIAS KARININKUI JUOZAPAVIČIUI PAMINKLAS

Karininko Juozapavičiaus riginališkesnis ir labiau at-tinkas statymo tikslą ir už-davinio dvasią. Granito pa-minklas atsieisias brangiai, išrodysias kuklus ir kuo gi-jis asižymėsias. Pasak ka-pitono Petruškevičiaus, tam pasitarime ir kilusi mintis, nedidinant išlaidų, pastatyti tokį paminklą, kuris būtų ne tik originališkas, bet ir didingą ūpą žiūrovui keltų. Paminklas manoma pasta-tyti milžiniškos žvakės pa-vidalo, ne mažesnis kaip 10 metrų aukščio iš smulkių Dzūkų krašto akmenų. Akmenis, atatinamos iškilnės progai, turės atnešti viso apskrities ir pademarklinio vi-suomenė, kaip pažymėdama tuo vienybę ir pasiryžimą. Karin. Juozapavičius žuvo kovoje dėl Lietuvos laisvės pakeliui į Vilnių. Jo siekiai dar ir dabar neįvykdyti. Jo kelią mes turime tęsti ir iš-laisvinti priešų vergijoje te-besamas mūsų žemes. Pa-minklas bus gyvas veiksnys, kuris mums teks stiprybės, telks vienybę ir skatins siekti Lietuvos išlaisvinimo tikslo.

Paminklas stovės ant tri-kampiškos papėdės, bus ap-valus, į viršų tolygiai smai-lėjus. Pats viršus užsibaigs išskeltu kardu. Paminkle bus didelis metalinis karin. Juo-zapavičiaus bereljefas*) tinkamu parašu. Papėdė bus atatinkami paminklo dvasiai šikiai ir be to dar užrakinama kamaraitė, ku-rijo būty įdėtas paminklo atidengimo aktas, aukotojų pavardės ir visų prie pa-minklo statymo prisidėjusių šiokių ar tokių darbu ta pro-ga pareiškimai. Pav., pilietinį jį aplankę Mulavėnų sodiečiai. Vieną kartą sutikau ant Jurgaičių kalno mo-teriškę, kuri buvo atvažia-vusi net iš kelioliktos para-pijos. Pasakoja, ant kalno stovėjusi bažnyčia, kuri ka-žin kodėl nugrimzdusi. Vienas kunigas kasę kalną, kalne radęs taure ir mon-stranciją, bet ant tų šven-tenybų tupėjęs šuo ir žemė-mis bėręs į akis. Pačiame kalne kadai yra būves pa-versmis, aišku stebuklingas, nuo kurio kalnas kaip ir šventas palikęs.”

Kšivickis “Žemaičių Senovė.” (“Trimitas”)

Veltui rūpinies reikalais, už ku-riuos tau teismo dienoje nereikės atsakyti, už ką nebūsi nei baudžia-mas, nei giriamas. “Darbo vertė,” antroji laida. N

*) Bereljefas — paveikslas, iš plokštumos išsikišęs ligi pusės vaizduojamo dydžio, tiek, kad vi-sas jis arba atskiros jo dalys ma-tomos iš trijų pusių, pav. pinigų monetos ir t. t.

Šitas sumanymas teks dar persvarstyti — kalbėjo kap. Petruškevičius.

Iš tikrųjų sveikintinas džiūkus sumanymas. Linkėti-na, kad jis įvyktų. Susilauk-tume tada originališkiausio paminklo, kuriam tolygaus niekur nėra.

“Tr.”

Paklausėme; giedame visi trys, šaukdami taip balsiai, kiek tik mūsų gerklės leidžia... vėjas staigdaams pritaria, sniegą pustydamas apy-linkę dekoruoja, o trys vilkai šalia bėgdami, savo žalsvomis akimis tik šviečia, tik žybcioja ir, baltus aštrius dantis galasdami, aštrydami kale-na ir kalena... jau... visai arti mūsų!

O mes jau daugiau nieko, tik be pertraukos kartodami šaukiame ir šaukiame: “Linksmybė negirdėta... Linksmybė negirdėta!”

Ilgį mums buvo tie trys-keturi kilometrai ke-lio, kuriuos mes buvome vilkų priversti važiuoti kaip tik arkliai įkabina, kaip tik įšoka ir ne vieš-keliu, bet šalia vieškelio gūlinčiais dirvonais, dir-vomis, arimais... Susikratė visos mūsų sėdynės, visos skrandos, kailiniai ir divonai atsirado po mumis. Mes nesėdėjome, bet gulėjome ir vis, kiek tik gerklės valioja, giedodami šaukėme: “Linksmybė negirdėta...” o vilkai vis įkandinė-greta vežimo bėgo ir bėgo, nors į arklius ir į mus ar kibti neišdrįsdami, ar mūsų puikaus koncerto pabūgę, vien tik dantimis kalendami, barškinda-mi, tauškindo ir baisiomis kraugeringomis akimis šviesdami žybciojo...

Sulojo šuneliai — ir įvažiavome į kiemą. Vilkai pasiliko. Mes jau negiedojome, tik mū-sų širdys nuo pergyvento išgąsčio ir susijaudini-mo, kaip plaktuku po krūtine baladojosi — ir mums buvo šilta, gera, jauku...

Sutiko priegonkyje broliukai, sesutės, tėvelis ir mama. Bučiavimas, sveikinimas, motinos šir-dingas, malonus glamonėjimas... o paskui ir šv. Kūčios.

Kas čia skanumynų, gardumynų: šventės plokkelės — Dievo pyragai, grybų barščiai — grybai, kisieliai, kompotai, įvairiausios virtos, keptos, marinavotos, šaldytos žuvys, obuoliai, virti grūdai kviečių, pupų, žirnių, uogienės, viso-ki vaisiai, medus, riešutai... viskas sukrauta ant ilgo stalo, apkloto kvepiančių žalių šienų ir už-tiesto balta kaip sniegas aštuoniantye, lietuviš-kais raštais austa, staltiese.

Visiems apie stalą sustojus, tėvelis persižeg-nojęs sukalbėjo balsu trumpus poterių ir palin-kėjo visiems gyviems, sveikiems laimingai su-laukti kitų metų šventų Kalėdų, vėl šv. Kūčias visiems valgyti savo būrelyje ir, paėmęs šv. plot-kelę, laužė su visais paeiliui...

— O kur Vytas? — užklausė tėvelis — nes Kūčias su visa šeimyna visuomet visi kartu prie vieno stalo valgydavome.

— Jau ateinu, suspėt greičiau negalėjau, ne-gi galėjau arklį be priežiūros palikti — buvo la-bai sušilę.

— Gerai, vaikelį, kad sąžiningai dirbi, o už savo šianakt parodytą sumanumą, kad paneles nuo vilkų apgynei ir giedot “bernelius” išmoki-mai, būsi mano neužmirštas: aš tau, kaip vesies, iškelsiu tokias gražias vestuves ir pradžiai gyve-nimo taip susėpsiu, kad tu visą savo amžių ne-uzmirši...

— Ačiū, ponuti... ne aš paneles apgyniau, vilkai “šventų bernelių” pabūgo ir dėl to prie-mūsų arčiau prilįst neišdrįso.

— Bet, matyt, ir tavo gerai šaukta, kad net balsas persimainęs, prikimes.

— Taip, ponuti, šaukiau kiek valiodamas, kad gerasis Dievulis išgirstų ir mane su arkliais ir panelėmis nuo tų plėšriųjų bestijų dantų išgelbė-tų; jų dantys nepirkti, gali ir mūsų kaulus su-triuškinti.

Kalėdų antradienio vakarą, šeimynbutyje še-imyna suruošė vakarėlį. Visi žaidė, šoko, linksmi-nosi. Mama davė visiems pavalgyti ir išgerti, nes buvo susirinkę, be mūsų namų samdininkų, dar ir jaunimas iš gretimojo sodžiaus: visi pažįstami, kurie vasaros darbymečiais nuolatos dvare dirb-davo.

Jaunimas užklupo prašyt Vytą, kad jiems pa-dainuotų.

— Negaliu ir nedainuosiu, nes aš Kūčių nak-tį prisigiedojau “bernelių” ligi užkindamas.

Čia prie jo priejo viena mergaitė, Marytė, ir-jam į akis meiliai pasižiūrėjusi, paprasė padai-nuoti.

Vytas tarė:

— Tau, Marytė, nieko atsakyti negaliu ir ne-atsakysiu, bet tu man ar būsi dėkinga?

— Būsiu, — drąsiai, nieko nemastydama at-sakė.

— Tekėsi už manęs?

Marytė nukaito kaip vėžys, akis nuleido, pra-dėjo čiupinėdama tampyti savo skepetėlės kam-pus, tuo tarpu Vytas, ją į glėbį nutvėręs, karštai pabučiavo ir tarė:

— Tu mano mieliausia!

Visi ėmė rankomis katutes ploti ir šaukti:

— Tai graži pora, o kuomet ant užsākų duo-date, kada bus vestuvės... ir mus paprašyt ne-uzmirškite...

Vytas uždainavo:

“Pasakyki panytėlė, ar tu mane myli?”

“Tai daug kartų tavęs klausiau, o tu dar vis tyli.”

Bet dainos gaida ir pats jos dainavimo būdas nebuvo nė kiek panašus į tą mūsų minėtą kūčių nakties “bernelių” giedojimą.

Tėvelis, sužinojęs, kad Vytas iš tikrųjų Mary-tę myli ir nori su ja apsivesti, o kad Marytė taip pat buvo pažįstama ir žinoma, nors našlaitė ir ne-turtinga, bet gera, dora, linksma, maloni ir darb-či mergaitė, tai juodu palaimino ir pažadėjo ry-toj pats papiršliauti, nuvežti ant užsākų, iškelti dvare vestuves ir suteikti visa, kas yra reikalin-ga gyvenimo pradžiai.

Taip ir prabėgo gražios Kalėdų atostogos — mieloj, neužmirštamaj tėviškėj.

Dabar, mūsų Lietuvoje miškus iškirtus, gi-riomis sumažėjus, vilkai kaip ir išnyko, jei kur koks ir pasirodo, tai jau prie žmonių taip drąsiai nelenda, bet Kūčių naktį, kūčias pavalgius, aš visuomet pirmiausia dievobaimingai, nuosirdžiai giedu: “Bernelis gimė Betlieju...” ir giedosiu, kol mane Dievas laikys sveiką ir gyvą.

Nors dabar ir negaliu tokio stipraus ir gilaus pasitikėjimo tos giesmės galybe savo širdyje su-žadinti ir sukelti, kokį, atsimenu, turėjau aną at-mintinę naktį, kuomet vilkai dantis kalendami žibančiomis, kraugeringomis akimis ir rūkstan-čių sniego pusynų šviesdami žybciojo, bet Ka-lėdų giesmės galybė yra tikrai didelė, aš tai jau-čiu, tikiu visuomet ir tikėsiu.

(Kauno “Vienybė”)

F. Virakas

JUOZAS J. DILIS

LAIKRODININKAS

Taisau ir parduodu laikrodžiū, žiedus, retėžilius ir plunksnas.

366 W. BROADWAY

SOUTH BOSTON, MASS.

(“Darbininko” name, 3-čios lubos)

JEZUS KRISTUS YRA DIEVAS

(Paskaita duota Montello, Mass. Gruod. mėn., 1930)

Ar galai kas užginčyti Jėzaus Kristaus asmenį? Ne. Yra tai faktas. Jėzų Kristų visur sutinki.

Dideliose miestuose Jis viešpatuoja didžioje ir gražioje katedroje, miesteliuose: mažose bažnytelėse. Matai visur Jo kelyje, ir nuo kryžiaus laimina Jis visus. Kalendoriai kasdien primena Jo gyvenimo koki įvyki ir Jo šventųjų. Didelių miestų muziejuose garsiausių pasaulio menininkų paveikslai kalba apie Jėzų Kristų.

Jėzus Kristus daro į žmones stebuklingą įtaką. Didžios minios seka Jį. Jau beveik du tūkstantai metų kaip Jis mirė, bet štai, daugiau kaip 300 milijonai žmonių Jį garbina. Ir tas skaičius didėja. Kas metas vis daugiau ir daugiau mokytų žmonių Jį išpažįsta: jaunikačiai ir mergaitės viską palikę seka Jį.

Taip Dailidė, iš mažo Nazareto miestelio, pripildė visą pasaulį ir valdo žmonių širdis.

Kodėl? Kas Jis yra?

I. PRANAŠAI SKELBĖ, KAD JIS YRA DIEVAS

Šimtmečius prieš Jo užgimimą, Jis gyveno žmonių širdyse.

1. **Jo atėjimas a)** Buvo prirengtas žydų tautoje. Smarkiai persekiojami ilgus laikus, apsupti pagonių iš visų pusių, žydai išlaikė tikėjimą į vieną Dievą.

Renan'as stebisi, kaip žydai galėjo išlaikyti savo tikėjimą, ir garsus racionalistas Gunkel'is pripažįsta, kad ištikrųjų nesuprantama, kaip žydai nepametė tikėjimo į vieną Dievą. Mums suprantama. Dievas apsaugojo Savo žmones, kad iš tos tautos kilo Jėzus Kristus ir Savo mokslą išpaudė į jų širdis. Taigi teisingai, kad Mesijo atėjimas

b) Buvo pranašų apskelbtas: Bė perstojo jėgė kreipė žmonių mintis į Mesijo atėjimą ir aiškiai nurodė, kad Jo darbas bus:

Išganymo: "Jis buvo sužeistas dėl mūsų neteisybių, sudaužytas dėl mūsų kaltbių; plakimas dėl mūsų ramybės puolė ant Jo, ir Jo žaizdomis esame išgydyti." (Iza. 53, 5).

Visuotinis: "Visi žemės kraštai atsimins ir sugrįš prie Viešpaties ir visos pagonių šeimynos pagarbins Jo akyvaizdoje, nes karaliavimas priguli Viešpačiui ir Jis viešpatuoja ant tautų." (Ps. 21, 28).

Aišku, kad čia kalbama apie sieh Karalių, kurs kentės ir padarys atlyginimą. Bet žydai žūrėjo ir laukė žemiškojo karaliaus.

Taipgi čia kalbama apie karalystę, į kurią bus priimti žydai ir pagonys. Bet žydai pagonių neapkentė ir kitaip nesuprato kaip tik, kad tikėjimas jiems vieniems priklausio. Tai kas gi pranašams davė tą regėjimą, kuris priešinosi jų įsitikinimui? Vienas Dievas.

Dar nevėiskas. Pranašai apskelbė

2. **Jo gyvenimą a)** Jo kūdikystę:

Pranašas Izaijas sako, kad Jis gimė iš Judo giminės: "Jis Jėsus saknis, tas kurs kelsis viešpatuoti pagonims; pagonys turės vilties." (Iza. 11, 10).

Kas pats pranašas apskelbė Jo gimimą iš Panelės: "Štai, pradžios ir pagimdytų sūnų ir jis bus vadinamas vardu anielis (Dievas su mumis)." (Iza. 7, 14).

Izaijas taip pat mato Jį prakartėje paguldytą: "Jautis pažįsta savo savininką ir asilas savo valdovo prakartę, Izraelis gi manęs nepažįsta ir mano tauta neturi išmanymo." (Iza. 1, 3).

Pranašas Mikėjas nurodo Betliejų Jo gimimo vietą: "Ir tu, Betliejau, Judo žemė, anaipol neesi mažiausia tarp vyresniųjų Judo vietų; nes iš tavęs kils vadas, kurs valdys mano tautą, Izraelį." (Mik. 5, 2).

Dovydas mato Išmėčius (Tris Karalius) ateinant Jį pagarbinti: "Ateis pasiuntiniai iš Aigipto, Aitiopija skubinsis įstiepti savo rankas į Dievą." (Ps. 67, 32).

Pranašas Ozejas mato Jo bėgimą ir sugrįžimą iš Aigipto: "Is Aigipto aš pašauksiu Savo sūnų." (Oz. 11, 1).

Jėremijas pranašas mato nekaltų kūdikių išžudymą: "Jie pripylė šita vietą nekaltųjų krauju." (Jėr. 19, 4).

b) **Jo viešą gyvenimą, mirtį ir atsikėlimą.**

Pranašas Izaijas apsaiko Jo darbuotę: "Aš pastaciau tavę sandorą tautai, šviesą pagonims, kad atvertumėi akis ir išvestumėi iš apkalimo, surišitą iš kalėjimo namų sėdintįs tamsybėse." (Iza. 42, 6-8).

Tas pats pranašas apsaiko Jo kančias: "Aš daviau savo kūną mušantiems ir mano skruostus raunantiems; aš nenugrizau savo veido nuo tų, kurie koliojo ir spaudė į mane." (Iza. 50, 6).

Kad Jis kentės dėl mūsų nedorybių, Izaijas pranašas sako: "Nėra Jam išvaizdos ir gražumo; mes žiūrėjome į Jį ir nebuvo pažvelgimo, kad mes trokštumėm Jo, paniekinto ir paskutinio iš žmonių, skausmų vyro ir kurs buvo pažinęs negalę; Jo veidas buvo lig paslėptas ir paniekintas, todėl mes nei nežiūrėjome Jo. Tikrai Jis ėmė ant savęs mūsų skausmus ir Jis nešė mūsų sopulius, o mes laikėme Jį tarsi raup-

sočiu ir Dievo užgautu ir pažemintu. Jis buvo sužeistas dėl mūsų neteisybių, sudaužytas dėl mūsų kaltbių; plakimas dėl mūsų ramybės puolė ant Jo ir Jo žaizdomis esame išgydyti. Mes visi klydomė, kaip avys, kiekvienas pasuko į savo kelią, o Viešpats uždėjo ant Jo visų mūsų neteisybę." (Iza. 53, 2-7).

Pranašas Zakarijas apskelbė Jo iškilmingą įėjimą į Jeruzalę: "Džiaugkis didžiai Siono duktė, šauk iš džiaugsmo Jeruzalės duktė, štai, tavo Karalius ateis, teisingas, jis išganytojas, jis yra neturtingas, ateis sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamos asilačio." (Zak. 9, 9).

Pranašas Izaijas apskelbė, kad Jis bus išduotas: "Jie iš manęs pasidarė pasibaurėjimo dalykų. Aš esu išduotas ir nerandu išėjimo." (Iza. 87, 9).

Zakarijas pranašas pasako, kad Jis bus parduotas už tris dešimtis sidabrinių: "Ir jie įkainavo mano Kūną tris dešimtis sidabrinių." (Zak. 11, 12).

Jo ranku ir kojų perdūrimą apsaiko pranašas Izaijas: "Jie perdūrė mano rankas ir mano kojas, ir suskaitė visus mano kaulus." (Iza. 21, 17).

Jo iš numirusių atsikėlimą apsaiko pranašas Dovydas: "Tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų buveinėje ir neduosi Savo šventajam matyti supuvimo." (Ps. 15, 10).

c) **Laikas Jo atėjimo.**

Pranašai žinojo net Jo atėjimo laiką. Jokūbas sako: "Nebus atimta iš Judo lazda ir vadas iš jo ainijos, kolei ne ateis Siųstasis, ir Jo tai lauks tautos." (Prad. 49, 10).

Agėjas ir Malakijas pranašai sako, kad Jis ateis, kuomet antra šventykla bus atstatyta: "Mes sugrįšime ir atstatysime kas buvo sugriauta. Jūs akys matys ir jūs sakysite: Pagarbinas tegul bus Viešpats Izraelio žemėje. Štai aš siunčiu savo angelą, kuris taisyti mano kelią pirm manęs. Ir štai, Viešpats, kurio jūs ieškote ir lindymo angelas, kurio jūs laukiate ateis į savo šventyklą. Štai aš ateinu." (Mal. 1, 4, 3, 1).

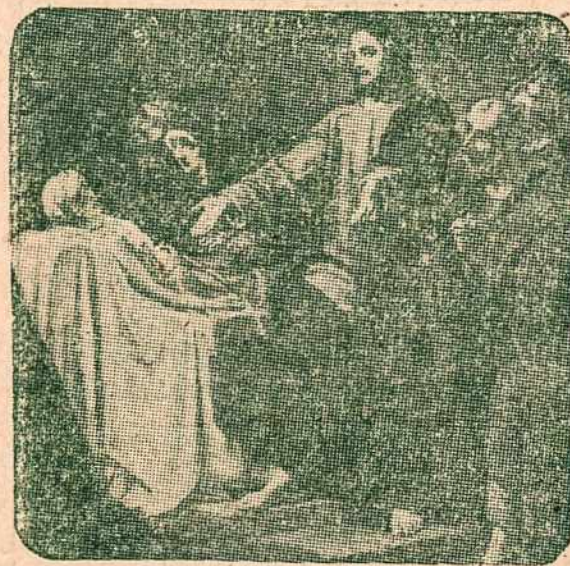
"Ir aš pajudinsiu tautas; ir visų tautų laukiamasis ateis ir aš pripildysiu savo namą garbe, tarė Viešpats. Didelė bus garbė šito paskutiniojo namo, didesnė už pirmojo." (Ag. 2, 8-10).

Pranašas Danielius net Jo atėjimo metų skaičių apsakė: "Aš, Danielius, iš knygų suprantu metų skaičių apie kuriuos Viešpaties žodis pasiekė pranašą Jėremiją, kad septynios dešimtys metų išsipildys nuo Jeruzalės sunaikinimo. Žinok ir įsitėm, kad nuo žodžio išėjimo vėl atstatyti Jeruzalę, iki Kristaus Karaliaus, bus septynios savaitės ir šešiosdešimtys dienos; ir po šešiasdešimt dviejų savaitių Kristus bus nužudytas." (Dan. 9, 2, 9, 25).

Taigi, turime iš liudytojų, žydų, labai aiškų ir pilną Jėzaus Kristaus gyvenimą, aprašytą keturi ar penki šimtai metų ar daugiau pirm Jo atėjimo ant žemės.

Iš to viso tegali būti viena išvada: Dievas kalbėjo per pranašus apie Savo vienatinį Sūnų, Jėzų Kristų.

Žmonės Jo laukė, Jo atėjimas, darbas ir gyvenimas buvo pranašų apskelbtas. Jėzus Kristus tikrai yra Dievo Atsiųstasis ir Jis buvo daugiau ne kaip žmogus. Pranašai skelbė, kad Jis Dievas, ir

Kristus prikelia iš numirusių Jairo dukterį. Tas įtikina šv. Joną Baptistą, kad Jis yra Tas, Kuris turi ateiti.

II. JIS GYVENO KAIP DIEVAS.

Atskleiskime Evangelijos lapus ir pažiūrėkime:

1. Jis kalba kaip Dievas.

"Kas myli tėvą ar motiną labiau nė kaip Mane, tas nevertas Manęs; ir kas myli sūnų ar dukterį labiau nė kaip Mane, tas Manęs nevertas. Kas laimėja savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl Manęs prapuldys savo gyvybę, ras ją. Kas jus priima, Mane priima, ir kas Mane priima, priima Tą, kuris Mane yra siuntęs." (Mat. 10, 37-40).

"Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta: (Čia Jėzus kalba Mozei Dievo duotus įstatymus) Nežmuši; kas gi užmušė, bus pasmerktas teisme. Aš gi jums sakau: "Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme... Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Nesvetimotėliausi. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs žiūri į moteriškę, kad jos geistų, jau su ja svetimotėliaus savo širdyje... Jūs girdėjote, kad buvo sakytą: "Mylėsi savo artimą ir nekęsi savo neprietelį; Aš gi jums sakau: Mylėkite savo neprietelius, gerą darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumėte valkai jūsų Tėvo, esančio danguje, kurs leidžia saulei užtekėti ant gerų ir į piktųjų... Nes, jei jūs mylėsite tuos, kurie jus myli, kokį turėsite užmokesnį?"

Jis Savo vardu nuodėmes atleidžia: "Todėl sakau tau: atleidiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo. Tau atleidiama nuodėmės." (Lu. 7, 47-49).

"Štai atnešta pas Jį stabo ištiktas žmogus, paguldytas patalę. Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: Pasitikėk, sūnau, tavo nuodėmės tau atleistos. Bet štai, kai kurie Rašto žinovai kalbėjo sau vieni: Tiesai piktodžiaujai. Jėzus, pamatęs jų mintis, tarė: Kam jūs manote pikta savo

"Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę," tarė Kristus. "Aklieji regi, rašieji vaikišcioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji kelsi, beturčiams skelbiama Evangelija."

širdyje? Kas pigiau sakyti: Tavo nuodėmės tau atleistos, ar sakyti: Kelkis ir vaikščiok? Bet kad žinotumėte žmogaus Sūnų turint ant žemės valdžios atleisti nuodėmes, tuomet Jis tarė stabo ištiktajam: kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus. Tiesai atsikėlė ir nuėjo į savo namus." (Mat. 9, 2-7).

Jis pasakė, kad jei kas už Jį padės savo gyvybę, tas apturės amžiną gyvenimą: "Kas dėl manęs prapuldys savo gyvybę, ras ją." (Mat. 10, 39).

"Jei kas nori eiti paskui Mane, tegul pats savęs išsižadada, tegul ima savo kryžių ir tęseka Mane. Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją; kas gi prapuldys savo gyvybę dėl Manęs, atras ją." (Mat. 16, 25).

Taip kalbėti reikia būti daugiau nė kaip žmogui. Iš tikrųjų:

2. Jis Save Dievu vadina:

Jis aiškiai pasakė, kad Jis yra Dievas: "Jėzus jiems tarė: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, Sūnus negali nieko padaryti iš Savęs, kaip tik tai, ką mato darant Tėvą; nes ką Tas daro, tai taip pat daro ir Sūnus." (Jo. 5, 19).

"Aš ir Tėvas esame vienas." (Jo. 10, 30).

"Aš Dievo Sūnus. Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, netikėkite Manim. Bet jei Aš darau ir jei nenorite tikėti Manim, tai tikėkite darbams, kad pažintumėte ir įsitikintumėte, kad Tėvas yra Manyje ir Aš Tėvuje." (Jo. 10, 36).

"Jėzus jam tarė: "Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nė vienas neateina pas Tėvą, kaip tik per Mane. Jei būtumėte pažinę Mane, jūs jau pažintumėte taip pat Mano Tėvą; jau dabar jūs Jį pažįstate ir Jį matėte. Pilypas Jam tarė: Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana. Jėzus jam atsakė: Tiek daug laiko esu su jumis, ir jūs nepažįstate Manęs. Pilypai, kas Mane mato, mato ir Tėvą. Kaipgi tu sakai: Parodyk mums Tėvą? Ar jūs netikite, kad Aš Tėvuje ir Tėvas yra Manyje? Žodžius, kuriuos Aš kalbu, ne iš Savęs kalbu; bet Tėvas pasilieka Manyje, Jis daro darbus. Ar jūs netikite, kad Aš Tėvuje ir Tėvas yra Manyje? Jei ne, tai tikėkite dėl pačių darbų." (Jo. 14, 9-12).

Prieš Savo kančią, kuomet Jis buvo nuvestas pas vyriausį kunigą Kajifą: "Bet Jėzus tylėjo. Vyriausis kunigas Jam tarė: Prisiekimu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumėi, ar Tu Kristus, Dievo Sūnus? Jėzus jam tarė: Tu tai pasakei. Tačiau, Aš jums sakau, nuo šio laiko jūs matysite žmogaus Sūnų sėdintį Dievo galybės dešinėje ir ateinantį Dangaus debesyse. Tuomet vyriausis kunigas perplėšė savo rūbus, sakdamas: Jis piktodžiaus Dievui; kam dar mums reikia liudytojų? Štai dabar patys girdėjote piktodžiaus. Kas jums regisi? Jie gi atsakydami tarė: Vertas mirties." (Mat. 26, 63-67).

Jis buvo apkaltintas piktodžiavimu tik dėl to, kad Save pasivadino Dievu. Ar mes, privalome tikėti Jo žodžiams? Taip, nes

3. Jo šventumas patvirtino Jo žodžius.

Jis buvo teisingu pripažintas. Pats Judas Iskarijotas pasakė: "Aš nusidėjau išduodamas nekaltą kraują." (Mat. 27, 4).

Piloto žmona siunčia savo vyrui žinią: "Sėdint gi jam teismo kėdėje, jo pati atsineit pas jį ir sakydino: Niekas nedaryk šitam teisiamajam; nes aš šiandieną sapne dėliai Jo kentėjau." (Mat. 27, 19).

Jėzus Kristus apsisukė Save esąs be nuodėmės. Kalbėdamas apie kitus Jis tarė: "Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta į ją akmenį." (Jo. 8, 7). Bet kalbėdamas į žydus apie Save Jis sako: "Kas iš jūsų gali parodyti Manyje nuodėmę." (Jo. 8, 46).

Jis neapkentė veidmainystės. Skandžiai Jis pasmerkė Parisiejių veidmainystę: "Deja jums, Rašto žinovai ir Parisiejai, veidmainiai, nes jūs panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš oro pusės rodo žmonėms labai gražūs, viduje gi pilni mirusiųjų kaulų ir visokių purvų." (Mat. 23, 27).

Jis išvarė iš bažnyčios perkančius ir parduoančius: "Jėzus įėjo į Dievo bažnyčią ir pargiovė pinigų mainininkų stalus ir karvelių pardavėjų krasės. Jis jiems tarė: Parašyta: Mano namai vadinsis maldos namai, jūs gi padarėte iš jų galvažudžių olą." (Mat. 21, 12-14). Jis buvo ištikimas, teisingas, pati tiesa. "Aš esu Tiesa."

Kas gi gali abejoti Jo žodžiais? Jis vadina Save Dievu. žinodamas, kad už tai Jis turės numirti. Jis pats Save pasmerkia ant mirties.

Ne, toks žmogus nemeluoja. Kad Jėzus Kristus yra tikras Dievas, patvirtina

4. Jo stebuklai:

Jis gyvenimo istorijos lapai pilni Jo padarytų stebuklų. "Tuomet prie Jo prisartinio aklų ir raši bažnyčioje ir Jis juos pagydė." (Mat. 21, 14).

Galilėjos Kanoje Jis permainė vandenį į vyną: "Jėzus jiems pasakė: Pripilkite indus vandens. Jie pripylė juos skilimus. Tuomet Jėzus jiems tarė: Dabar semkite ir neškite vestuvių užvalzda. Jie nunešė. Kaip tik vestuvių užvalzdas paragavo iš vandens padaryto vyno, nežinodams, iš kur jis, nors tenai, kurie sėmė vandenį, žinojo, pasiėmę jaunikių ir jam tarė: Kiekvienas žmogus pirmą statą gero vyno, kuomet gi įgeria, tuomet to, kurs menkesnis; tu gi palaikėi gerą, ir vyną iki dabar. Tą stebuklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje." (Jo. 2, 7-11).

Jis audrą ant jūrų nutildė. "Jėzus jiems tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? Po to atsikėlęs Jis davė paliejamą vėjams ir jūrai, ir pasidarė didelė tylą." (Mat. 8, 26).

Jis išgydė ligonius: "Pažinę Jį, tos vietos žmonės siuntė į visą šalį ir atgabenos pas Jį visus sergančius. Jie meldė Jį leisti jiems prisilieti nors Jo drabužio siūlės. Ir kurie tik prisilietė, pasveiko." (Mat. 14, 35-37).

"Pas Jį atvedė kurčią nebylį ir prašė Jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, Jis įdėjo Savo pirštus į jo ausis, prisilietė Savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgęs į dangų, atsідuso ir jam tarė: Effeta, tai yra atsiverk. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvis ryšys atsivėrė, ir jis kalbėjo kaip reikia." (Mor. 7, 32-36).

"Jam esant viename miestų, atsitiko, kad štai vienas žmogus, pilnas raupsų, pamatęs Jėzų, parpuolė ant veido ir prašė Jį sakydamas: Viešpatie, jei nori, gali mane pagydyti. Ištiesęs ranką Jis jo prisilietė ir tarė: Noriu, būk pagydytas. Ir raupsai tuojau atstojo nuo jo." (Lu. 5, 12-14).

"Buvo tenai vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judėjos į Galilėją, nuėjo pas Jį ir prašė Jį ateiti ir pagydyti jo sūnų, kurs buvo marinuamas. Tuomet Jėzus jiems tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebuklų, jūs netikite. Valdininkas Jam atsakė: "Viešpatie, atėik pirmą ne kaip mano sūnus numirs. Jėzus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas, žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus ir išejo. Jį jau pereinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakdami, kad jo sūnus gyvas. Jis tad pasiklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: vakar septintoje valandoje liovėsi krėtės jį drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda, kurioje Jėzus jam tarė: Tavo sūnus gyvas, ir įtikėjo."

Paveiksle vaizduoja Paskutinį Teismą. "Todėl budėkite ir jūs prisirėngę, nes tą valandą, kurios jūs nežinote, žmogaus Sūnus ateis."

jo jis ir visi jo namai." (Jo. 4, 46-54).

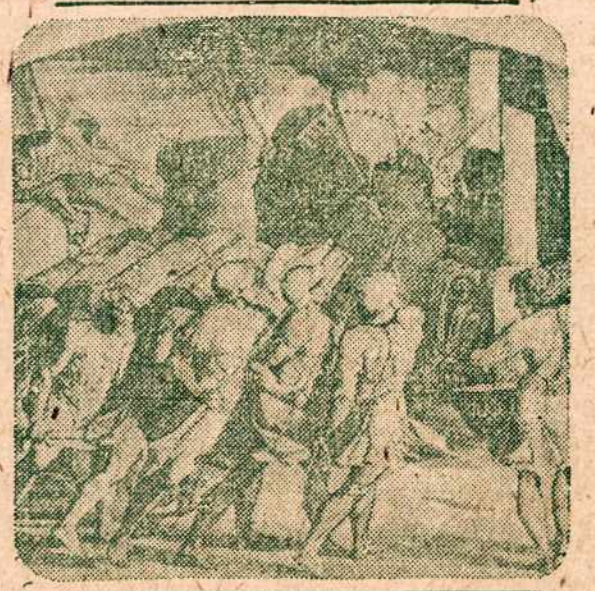
Ir dar daugiau. Jis prikelė numirusius. Buvo mirus Jajiro, vieno iš sinagogos vyresniųjų, duktė. Jėzus jiems tarė: "Mergaitė nemirė, tik miega. Tuomet jie išjuokė Jį. Bet Jis, išvaręs visus, paėmė su Savimi mergaitės tėvą ir motiną ir tuos, kurie su Juo buvo ir įėjo, kame mergaitė gulėjo. Paėmęs mergaitę už rankos, Jis jai tarė: Mergaitė, sakau tau, kelkis. Mergaitė tuojau atsikėlė ir vaikščiojo." (Mor. 5, 39-42).

Naimos našlės sūnus jau buvo nešamas į kapus palaidoti, Jėzus priėjęs tarė: "Jaunikai, sakau tau kelkis. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti." (Lu. 7, 14-16).

Lozorius jau keturias dienas buvo kape paguldytas. Morta Jam tarė: "Viešpatie, jau dvokia, nes jau keturias dienas guli... Jis sušuko garsiu balsu: Lozoriat, išeik laukan. Numirėlis tuojau išejo... Dangelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir Mortą, buvo matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo į Jį." (Jo. 11, 39).

Tie visi stebuklai įrodo Dievo galybę. Jėzus Kristus darė tuos stebuklus, kad patvirtintų Savo žodžius! Dievas Tėvas, kurs negali duoti Savo galybės melagiui, apsimetėliui, piktodžiautojui, duoda ir Jėzaus Kristaus žodžius užtvirtina. Kas gi begali abejoti apie Jėzaus Kristaus Dievybę? "Tikrųjų šitas buvo Dievo Sūnus."

Bet štai didžiausias stebuklas.

Sulig Apaštalo Luko, Kristus pranašavęs karą ir tautų išaikinimą. Šis paveikslas primena Jericho griuvimą. Evangelijoje randame apie Jeruzalės sunaikinimą.

Apashtelas Matas prie darbo. Jo Evangelijoje randame Kristaus atsakymą šv. Jonui, kuris būdamas kalėjime išgirdo apie Kristaus darbus ir siuntė du savo mokytojus pas Jį.

III. JĖZUS KRISTUS PRISIKĖLĖ IŠ NUMIRUSIŲ
KAIP DIEVAS.

1. Jėzus Kristus pranašavo Savo prisikėlimą kaip ženklą Savo Dievystės.

Savo mokytiniais Jis sakė: „Nuo to meto Jėzus pradėjo rodyti Savo mokytiniais, kad Jam reikia eiti į Jeruzalę, daug kentėti nuo vyresniųjų, Rašto žinovų ir vyriausiųjų kunigų, būti užmuštam ir trečiojo dienoje atsikelti.“ (Mat. 16, 21.).

Žydams, kurie prašė ženklo Jo valdžios, Jis atsakė: „Nes kaip Jona buvo tris dienas ir tris naktis bangžuvio pilve, taip žmogaus Sūnus bus tris dienas ir tris naktis žemės širdyje.“ (Mat. 12, 40).

Ir tas buvo taip visiems aišku, net Jo neprieteliams.

Atėję jie pas Pilotą liudija prieš Jėzų Kristų sakdami: „Valdove, mes atsiminimė, kad tas suvedžiojo dar gyvas tebedūdamas sakė: Po trijų dienų aš prisikelsiu. Liepkit sergėti kapą iki trečiai dienai.“ (Mat. 27, 63).

Net ir Apaštalai nenorėjo tikėti, kad Jis prisikels iš numirusių: „Ką tai reiškia: kuomet bus atsikėlęs iš numirusių, jie klausė tarp savęs.“ (Mor. 9, 9.).

Po Jo mirties du mokiniai ėjo iš Jeruzalės į Emmaus miestelį labai nuliūdę, netikėdami, kad Jis prisikėlė. Lu. 24, 13).

Nekurius moterys, nusipirkusios brangių tepalų atėjo patepti Jo kūną, kad nesupūtų: „Subatai praėjus, Marija Magdalena, Marija Jokūbo motina ir Salomė nusipirko kvėpalų, kad atėjusios pateptų Jėzų.“ (Mor. 16, 1.).

Apaštalai „iš baimės dėl žydų“ užsidarė buvo Vakarienių, ir kuomet buvo jiems pranešta, kad Kristus prisikėlė, jie nenorėjo tikėti. „Tos žinios pasirodė jiems lyg tuščios pasakos ir jie joms netikėjo.“ (Lu. 24, 11).

Tačiau jie visi paskiau paliudijo, kad

2. Jėzaus Kristaus pranašystė išsipildė Jame.

Jis tikrai buvo numiręs. Tai geriausiai ir tikriausiai paliudijo Jo budeliai. Tačiau dėl didesnio atsargumo vienas jų perdūrė Jo šoną. Šv. Jonas, kuris stovėjo prie kryžiaus iki galui tą paliudijo: „Todėl kareiviai atėjo ir sulaužė blauzdas vienas ir kitam, kurie buvo prikalti ant kryžiaus draug su Juo. Priešė prie Jėzaus ir pamatė, kad Jis jau miręs, jie nelaužė Jo blauzdų, tik vienas kareivis atvėrė Jam šoninį šoną ir tuojuo išėjo kraujo ir vandens. Kursai matė, liudija apie tai, ir jo liudymas tikras. Jis žino, kad jis sako tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. Nes tai atsitiko, kad įvyktų Raštas: Kaulo nesulaužysite Jame. Vėl kitur Raštas sako: Žiūrėsi į Tą, kurį jie pervėrė.“ (Jo. 19, 32-37).

Jis tikrai buvo miręs ir tikrai prisikėlė, nes

A) Dangelis Jį matė gyvą.

Taip, dangelis Jį matė, ir ne vieną kartą, bet daug kartų per keturiasdešimt dienų.

Jį matė:

a) Šventos moterys, kurios ėjo patepti Jo kūną: „Štai jas sutiko Jėzus ir tarė: Sveikos. Jos gi prisiartinio, apkabino Jo kojas ir Jį pagarbino.“ (Mat. 28, 9.).

b) Apaštalai, kuomet buvo Vakarienių: „Jis pasirodė vienuolikai, kuomet jie sėdėjo už stalo; Jis barė jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę Jį atsikėlusį.“ (Mor. 16, 14).

c) Mokytiniai eidami iš Jeruzalės į Emmaus miestelį: „Jis ėmė duonos, laimino, laužė ir jiems davė. Dabar jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jį, bet Jis pražuvo iš jų akių. Viešpatys išstikrųjų atsikėlė.“ (Lu. 24, 30). „Paskui Jėzus vėl pasirodė mokytiniais pas Tiberiados jūrą.“ (Jo. 21, 1).

B) Tai buvo ne šmėkla. Jie matė Jėzų Kristų. Jėzus į juos kalbą: „Tai Aš; nebijokite.“ (Lu. 24, 36.). Jėzus valgė su Savo mokytiniais: „Jis tarė: Ar neturite čia ko nors valgyti? Jie padavė Jam keptos žuvies dalį ir medaus korį. Paėmęs Jis valgė jų akvivaizdoje.“ (Lu. 24, 41).

Jis leido jiems palytėti Jo žaizdas: „Matykite Mano rankas ir kojas, jog tai Aš pats: čiupinėkite ir žiūrėkite; jog dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip kad matote Mane turint.“ (Lu. 24, 39).

Kuomet vienas iš jų dar vis netikėjo, Jėzus jam tarė: „Įdėk čia savo pirštą, matyk Mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į Mano šoną, ir nebūk netikėlis, bet tikintis.“ (Jo. 20, 27).

C) Trečioje dienoje kapas buvo atrastas tuščias: „Ir rado akmenį atrastą nuo kapo. Įėjusios jos nerado Viešpaties Jėzaus kūno.“ (Lu. 24, 2.).

Ar kas nors galėjo pavogti Jo kūną? Kas gi tai padarytų?

— Ar žydai? Ne. Jie apstatė sargybą apie kapą. Ir jie būtų Apaštalamis visą dieną, jei tik anie būtų nustoje skelbti prisikėlusį Kristų.

— Ar Apaštalai? Ne. jie iš baimės dėl žydų buvo užsidarė kambarį, jie bijo išeiti. Ir jei Kristus nebūtų tikrai prisikėlęs, tai ar visi Apaštalai būtų taip drąsiai ėję mirti už Jį. Žmonės miršta už Tiesą, bet ne už melą.

Taigi, aišku, kad Jėzus Kristus prisikėlė, kaip buvo pasakęs.

E) Evangelistų ir kitų Apaštalų liudymai yra tikri ir neužginėjami. Sakyti, kad Evangelija neturi istorinės vertės, kad tai nėra istoriškas raštas, tai yra tas pats, kaip sakyti, kad jas parašė neteisingi žmonės, melagiai. Bet kuomet Evangelijos buvo parašytos (apie 52 A. D.) tuomet dar gyveno žmonių, kurie Jėzų matė, ir girdėjo Jo kalbą. Ir jei Evangelijose būtų prirašyta neteisybių, tai aišku, kad tie žmonės būtų smarkiai užprotestavę.

Toliau, jei Evangelijų ir nebūtų, yra daug kitų istorinių raštų, kurie apie Jėzų Kristų liudija.

— Šv. Povylo laiška, kurių istorinės vertės niekas neginėja. Jėzaus Kristaus Prisikėlimą šv. Povylys padaro pamatu viso tikėjimo: „O jei Kristus neatsikėlė, tai mūsų apsakymas yra tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas.“ (I Kor. 15, 14.).

— Apaštalų Darbai, šv. Luko surašyti, liudija apie Kristaus Prisikėlimą: „Mums, kurie valgėme ir gerėme su Juo po Jo atsikėlimu iš numirusių.“ (Apd. 10, 41).

— Antrame šimtmečiuje daug randame liudytojų apie

KŪDIKĖLIS JEZUS IŠKLAUSĖ

Buvo tamsu. Sniegas krito ant sustingusios žemės. Labai šaltas, švilpiąs vėjas, rodo, sakyte sakė žmonėms, kad neitų laukan, bet būtų savo šilumose kambariuose. Nors ir lauke buvo šalta, bet Daniūnų namelyje buvo dar šalčiau. Gyventa jų sename lauze. Trobos jau būta užleistos, stogas prakiūręs ir sulopinti langai vos ne vos laikėsi. Vidury, kambariuose labai neturtinga: nušiupejęs stalas, dvi kėdės, suolėlis, lova ir krosnis. kuri jau senai nekurenta.

— „Motinėle,“ — sušuko aštuonerių metų Jonukas! — „Ryt bus Kalėdos, o mes nieko neturime valgyti. Ir labai šalta“ — drebančiu balsu užbaigė vaikas.

Motina tylėjo. Jos širdį spaudė didelis skausmas: Vakar jau trečią dieną buvo be valgio, be šilumos.

— „Dievo Motina!“ — tarė ji. — „Neapleisk manęs ir mano vaikelį! Kūdikėli Jėzau, gelbėk mus!“

— „Aš esiu, mamytė, į gatvę laikraščių pardavinėti,“ — prabilo Jonukas. — „Kairaitis sakė duosias dolerį, jei užbaigsiu parduoti.“ Ir, pabučiavęs motiną, vaikelis išsprūdo pro duris laukan.

Baltos sniegengos dengė visą žemę, net tamsiausius užkampius užklupo balta, tyra skraistė.

— „Šioje naktyje gimė Kūdikėlis Jėzus“ — pamanė vaikelis ir malonus prisiminimas kiek nušvietė jo išblyškusių išdžiūvusį veidą. Brido jis per sniegą, plonai apsirėdęs, su nuplyšusiais, vos ant kojų besilankančiais bateliais. Bet jis eina, kad tik motinėle su vaikais turėtų ko valgyti Kalėdų dienoje.

— „Laikraščiai! Laikraščiai!“ — visu balsu rėkia Jonukas ir besigrūdiančias ties krautuvių durimis minias. Bet jį jo balsą maža kas tekėdavo dėmesio.

Jau labai vėlu. Minios išvaikšiojo namo Kūčių vakarienes valgyti. O Jonelis tik šešis laikraščius tepardavė. Kairaitis tedavė dvidešimtis centų ir įsakė kuo greičiau eiti namon. Ejo jis nusiminęs, mastydamas, ką motinėle sakys.

— „Niekio neturėsim Kalėdoms, — atsiduso vaikelis, šluostydamas nuo veido byrančias dideles ašaras. Priešės bažnyčia, užėjo į vidų ir atsiklaupė prie parengto „Betlejaus.“ Žiūrėdamas į mažą gulinčio Kūdikėlio Jėzaus figūrą, prabilo verkiančiu balsu:

— „Gerasai Jėzulėli! Argi mus apleisi? Mamytė, Ele nutė, Vineukas ir aš nieko neturime valgyti. Gelbėk mus, Jėzulėli!“

Daugiau jis nemokėjo pasakyti. Jis tik įsmeigė į Kūdikėlio Jėzaus stovydėlę akutes, savo širdimi Jam kartojo ir kartojo savo prašymą ir laukė atsakymo...

Netoli klūpantis apysienis žmogus girdėjo Jonelio maldą, ir su užjautia pažiūrėjo į vaikėlio pilnas ašarų akis.

Jonukas, sukalbėjęs savo vakarinius poterėlius, išėjo iš bažnyčios. Paskui jį išėjo ir sekė netoli klūpojęs žmogus. Vaikelis, nieko nemanydamas, šnekėjo pats su savimi apie jų liūdną likimą. Ties durimis sustoję, nusilūstę delnais akutes ir tyliai įėjo vidun. Jį sekęs žmogus išsiėmė popierio gabalėlį ir pašėliu pasižymėjo gatvės vardą ir namo numerį ir nuėjo toliau.

Kai Jonukas sugrįžo namon labai nusiminęs, jo motina tuojuo suprato jo nepasisekimą.

— „Jonuk,“ — ramino motina. — „Nenusimink! Dievas yra geras ir mūsų neužmirš.“

Pasišaukus Elenutę ir Vineuką, visi sukalpė prie Nukryžiuoto paveikslą ir ilgai karštai meldė Viešpaties Jėzaus gelbėti juos nuo bado. Jie maldavo ir to, kad tėvas, kuris juos prieš trejus metus buvo pametęs, vėlai pargrįžtų.

Užbaigę maldas, vaikučiai sulindo į patalą, kad atsigintų nuo šalčio! Motina atsisėdė prie stalo, rankomis paremė savo sunkiomis mintimis prislegta galvą ir užsimastė apie savo vargingą gyvenimą. Jai ašaros ėmė riedėti iš akių ir giliai nusiminė, mastydama apie liūdną likimą. Prieš ją ant sienos kabėjo josios ir vyro šilūniniai paveikslai.

— „Kaip viskas kitaip pas mus buvo,“ — atsiduso Daniūnienė pro ašaras. Akyse jai praėjo jos devynerių metų moterystės gyvenimo vaizdai. Per penkerius metus jos vyras išlaikė savo prižadėjimą — negerti svaiginančių gėrimų. Bet štai baisi nelaiminga diena, kurioje jos Juozelis, sulaužęs blaivybės priesaiką, parėjęs namo ima triukšmauti, skaudžiais įtarinėjimais drėbti jį akis, būk jam nesanti ištikima, būk vaikus mokinanti jo nekęsti, dėl to ją pamesias ir jo daugiau ji nehematysianti.

Paskendusi praetis atsiminimuose, staiga buvo pažadinta beldimu į duris.

Jėzaus Kristaus prisikėlimą. Tokie šventieji kaip, Irėnčjas, Kelsus, Klemensas, Polykarpas, Ignacas ir kiti paliko raštus liudijant tą tiesą.

— Galutinai, kraujas tūkstančių kankinių ar ne tvirtas liudymas apie Kristaus Dievystę ir Jo garbingą iš numirusių prisikėlimą?

Taigi, nėra abejonės apie Jėzaus Kristaus prisikėlimą iš numirusių.

Taigi, Jėzus Kristus yra Dievas.

IV. JIS VISUOMET YRA GYVAS DIEVAS IR NIEKUOMET NEMIRS.

Jis gyvena:

1) Savo Bažnyčioje, kuriai Jis pažadėjo Savo pagalbą: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.“ (Mat. 28, 20).

2) Popiežiujų ir Vyskupuose; per kuriuos Jis platina ir sklaidžia Savo mokslą iki visos žemės kraštu.

3) Kunige, per kurį Jis atleidžia nusidėjėlini nuodėmes.

4) Tikinčiuose, kuriuos Jis be perstojo šaukia ir kviečia būti dalininkais Dieviškosios gyvybės.

5) Savo Šventuosiuose, per kuriuos Jis apreiškia Savo galybę.

6) Visame sutvėrime, kurio Jis yra „palaikytojas,“ „kampinis akmuo.“ „Visa sutvėrta per Jį ir Jam. Jis yra pirm visų, ir visa Juo laikosi.“ (Kol. 1, 16).

7) Švenčiausiam Altoriaus Sakramente po duonos pavydalu.

8) Danguje mūsų Užtarėjas ir Išganytojas: „Todėl Jis ir gali išgelbėti amžinai tuos, kurie artinasi per Jį į Dievą,

— „Atidarykit,“ pratarė balsas už durų. — „Atvežiau jums anglių!“

Atidarius duris, pamatė nepažįstamą žmogų.

— „Atvežiau jums pusę tono anglių. Kur supilti?“

— „Čia, tur būt, klaida“ — prabilo Daniūnienė. — „Mes nesame užsąkę anglių ir neturime kuomi už juos užmokėti. — „Nė nereik mokėti, nes jau užmokėta. Žmogus, kuris jas nupirko, sykiu ligi čia atvažiavo, tik jis sakė dar užėjusias į valgomų daiktų krautuvę.“

Daniūnienė nurodė anglims vietą, vis dar negalėdama suprasti, iš kur taip nelaukta pagalba.

Jau greitai krosnis smagiai degė ir nuo josios šilumos pradėjo tirpti sniegas nuo apšarmojusių langų. Kukliuose, svariuose Daniūnų kambariuose pasidarė šilčiau. Vaikučiai išlindo iš po patalų, susėdo sykiu su motina apie krosnį ir gyvai šnekučiavo, spėliodami apie geradėjo asmenį. Jie suprato, kad tą žmogų tik Kūdikėlis Jėzus galėjo atsiųsti. Motina atvirino vandens, už parneštus Jonuko dvidešimtis centų nupirko eukraus ir duonos, visiems padalino po truputėlį. Jiems džiaugsmingai begeriant užsaldytą karštą vandenį, staiga pasigirdo lėti žingsniai ir kas tai nedrąsiai pabarškino į duris.

— „Prašau“ — atsiliepė motina ir sykiu pakilo sutikti atėjūną.

Jėjo žmogus, nešinas vienoje rankoje pintinę valgomų daiktų, gi kitoje suvyniotą drabužių punda. Apie kaklą jis turėjo apsisukęs šaliką. Sniegas dengė jo kepurę ir pečius. Ateivis nieko nesakė. Saugiai jis uždėjo atsineštus punda ant arti durų stovinčio suolelio, nusiėmė kepurę, nukratė nuo jos sniegą, bet artyn nėjo, tik, nepaleisdamas iš rankų kepurės, pakėlė galvą ir nedrąsiai pažiūrėjo į Daniūnienę. Nors ir menkas kambario apšvietimas buvo, bet vargšė moteris daugiau širdimi, negu akimis pažino savo palaidūną vyrą.

— „Juozeli!“ — sušuko ji, pakeldama rankas pasveikinti.

Nei nepajuto ateivis, kai jam kepurė iš rankų iškrito. Jis susijaudino ir iš jo akių ašaros pabiro.

— „Atleiski man, Onyte!“ — pratarė jis graudžiu balsu, ir puolė Daniūnienę po kojų, apkabino jos kelius ir verkė kukliodamas, lyg kūdikis.

Vaikai tylėjo iš baimės, nesuprasdami viso reginio. Mažesnieji puolė prie motinos klykdami. Daniūnienė giliai sujaudinta, pakėlė savo, dar vis prie jos kelių klūpojęs ir ašarojantį vyrą, apkabino ir, bučiuodama, pratarė:

— „Dovanuok tau, Juozeli, tik tegul tau Dievas atleidi. Būk pamaldus, kad ir vėlei neatkristumei į blogus papročius. Vaikučiai, Kūdikėlis Jėzus sugrąžino mums tėvelį. Aš nepažįstate? Bėkit pasveikinti.“

— „Vaikeliai mano,“ — jausmingai pratarė Daniūnas. — „Dovanokite ir jūs savo negeram tėvui. Bet jis daugiau jūsų neapleis. Be jūsų ir jūsų geros mamytės man buvo skaudus gyvenimas. Labai aš jūsų išsiilgau. Dabar aš visas Jaisvas valandas praleisiu ir pagelbėsiu namų darbuose. Daugiau aš nebesitrankysiu po kitų namus, nes jau daugiau, kaip metai, jūsų tėvelis visai neragauja tų pragariškų gėrimų, kurie mane nuo jūsų atskyrė.“

Motinos vedini, vaikučiai prisiartinio. Tėvas vieną po kito didžiausia meile ir pasiilgimu, iš džiaugsmo ašarodamas, glaudė prie savęs, gi mažąjį Vineuką pasisodino ant kelių. Visi susėdė prie stalo ir stiprinio atneštu maistu, o tėvas ligi vėlybos nakties pasakojo jiems, kaip jis pradėjęs gerti svaiginančius gėrimus, toliau ėmė vis dažniau ir daugiau gerti, ėmė pasigirti, ir kaip girtuokliavimas su draugais jam tapo būtinu pasilgimu, dėl kurio jis atšalęs nuo namų, savo brangiausių žmonių ir pagaliau juosius apleidęs...

— „Bet aš turėjau gerą pamokinimą,“ — sakė jis. — „Jūs pametę, aš dar daugiau ištvirkau, ir geriau be susivaldymo. Kiek aš išskentėjau žmonių paniekinių ir sąžinės išmėtinėjimų, tai tik Dievas žino... Šeimyną pametusiam girtuokliui dorų žmonių durys yra uždarytos. Nenorėjau nei su doriais žmonėmis suėiti. Kiek sykiu aš pažiūrėdavau į blaivas, gražiai gyvenančias šeimynas, tiek sykiu man širdį skausmai, kaip peiliai, varstė... Neramumui nuslopinti, aš vis daugiau gėriau. Kad ne Dievo mielaširdystė, nežinau kas su manimi būtų įvykę.“

— „Na, o kas tave, Juozeli, privertė pamesti svaigalus?“ — užklausė Daniūnienė.

— „Patirtas baisus vargas ir Dievo malonė“ — atsakė laimės pilnas tėvas. — „Sykį susitikau savo jaunystės drau-

nes yra visuomet gyvas, kad mus užtartų.“ (Žyd. 7, 25). Ir šventieji Jį garbina: „Palaiminimas, garbė ir šlovė ir valdžia per amžių amžius.“ (Apr. 5, 13).

Jėzus Kristus yra tikras Dievo Sūnus.

Jėzus Kristus yra gyvas Dievas.

„Palaiminimas, garbė ir šlovė ir valdžia per amžių amžius.“

T.

čia parodo Kristų darant stebuklą. Jis savo pirštus pridėjo prie neregio vaiko akių ir jis praregėjo.

— „Is drabužių ir veido aš nepažinau to vaikelio.“

— „Tai aš, tėtuk, taip meldžiaus,“ — pasigyrė Jonukas. — „Ir gerasis Dievulis manęs išklause.“

— „Taip vaikeli. Tiktai iš tavo balso, ir tau paminėjus mylimų vaikučių vardus, aš supratau, kad mielaširdingas Dievas išklause mano antrojo didžiojo prašymo, — jūs, mano mylimieji, surasti. Tau, Jonuk, išėjus iš bažnyčios, aš nusekiau paskui ir sužinojau, kur jūs gyvenate. Ir štai aš vėl su jumis, tik jau kitas, blaivus ir pamaldus žmogus.“

Ilgai užsikalbę, mažasis Vineukas ėmė ir užmigo tėtui ant kelių. Elenutė, sėdėjusi prie motinėles, taip pat užsnūdo, prisiglaudus prie motinos krūtinės. Suskambėjo varpai.

— „Jau pusianaktis,“ priminė motina. — „Sulaukėm Kalėdų ir, ačiū Dievui, tikrai linksmy Kalėdų! Jau skambina Bernelių Mišioms. Paguldysim vaikučius ir eisiva sykiu į bažnyčią.“

— „Mamyte!“ — prašė Jonukas — „ir aš sykiu eisiu. Aš dar nenoriu miego. Aš noriu gerai padėkoti Kūdikėliui Jėzui, kad Jis mano maldos išklause.“

— „Gerai, Jonuk! Galėsi ir tu sykiu eiti. Vargai tave užgrūdė ir tu esi beveik vyras.“

Daniūnams tą dieną bažnyčioje skambėjo angelų giesmės žodžiai: „Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė geros valios žmonėms žemėje.“ — labai gražiai. Ir jei Daniūnai tą dieną Kūdikėliui Jėzui meilės ir dėkingumo jausmus reiškė, — lengva suprasti...

Garbė Dievui aukštybėse...

Juozas Dambrasas, M. I. C.

Marijonų Kolegijos Studentas.

MEILĖS DOVANA

Netikėtai užėjo šalta žiema, ledo pančiai surakino žemę ir vargino visus žmones.

Ypač tą atjautė kaimenė ir jos sargai plikuose Judėjos kalnuose. Per ištisą dieną staugęs ir blaškęs vėjas lig apimė, paniūręs dangaus skliautas išsiblaivė ir milijardai žvaigždžių sužibo melsvoje padangėje, tik speigas neatlyžta, tik dar skaudžiau spaudžia visą, kas gyva.

— „Mūsų žiurkai nukentės nuo šalčio,“ — prašneko nuo šalčio drebas jaunas vaikas—sargas.

— „Senai bematėme tokį speigą, bet išliks jie, didžiosios avys sušildys juos, — atsakė tėvas.

— Bet žiūrėki, tėtusi, į šitą mažutėlį, tai mažiausias iš visos kaimenės, koks jis baltas ir gražutis! — nenorėčiau, kad jis sušaltų.

— Nebijoki, išliks, — atsakė tėvas. Bet eik čia vaike, tu išėjais visą dieną, dabar padaboki kaimenę, kol aš pamiegosiu.

Tyla. Vaikas, skrandon išitraukęs, budriai žvalgėsi ar iš kur pavojus negresia. Šalia jo neramiai sukrutėjo baltasis žiurkai. — Bėdinas mažutėlis, šalta jam, gailestingai pamanė vaikas. Paimsiu jį po savo skrandu, gal kiek apšils!

Nesuprantama gili tyla skleidė savo sparnus. Nejaun pasidarė vaikui, kažkodėl viskas taip keistai atrodė. Staiga jis pamatė skaidrią šviesą, padangėmis besklindančią. Ar gi jis miega ir sapnuoja? Patrynė akis, ne; arčiau ir arčiau prie žemės artinosi laumės varšos šviesa.

Sukilo sargai, išsigando; klausia viens kito, kas gi ištiko, kodėl taip neramiai grūmėsi avys, iš kur ta nematyta neregėta šviesa, ar žvaigždė nusileido, ar kas kita įvyko? O šviesa vis artinosi.

— Žiūrėkite, tas aukso dėbesis virš mūsų, toks šviesus—negaliu į jį žiūrėti,“ — tarė vienas. Kiti iš baimės užsidengė veidus, negalėdami pakelti nežemiškos šviesos.

Daugiaspalvės šviesos skrituliuose pasirodė skaidrus angelas, kuris tarė: — nesibijokite, nes pranešu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai žmoniškai. Šiandien jums gimė Dovydo mieste Išganytojas, kuris yra Atpirkėjas Kristus. Ir tai bus jums ženklas — rasite Kūdikėlį vystykluose prakartyje paguldytą. — Viskas nutilo, o melynose skliautuose pasirodė minios angelų, giedančių ir garbinančių Dievą Visagalį: „Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žmonėms geros valios!“

Nuaidėjo giesmių garsas, nyko skaidrioji šviesa, o žmonės vis dar klipojo išžiūrėję į tolimąjį žvaigždyną.

— „Iš tikrųjų, tai buvo Visagalio pranešimas,“ — tarė senelis, lenkdamas savo baltą galvą. — Mūsų senelių lauktas ir pranašautas Karalius jau atėjo, skubinkime jį pasveikinti.

— Bet angelas sakė, kad Kūdikėlis suvyniotas vystyklėliuose ir prakartėly paguldytas. Ar gi nekeista: Karalius atėjo į taip menką vietą? — klastinėjo vaikas.

— Gal būt ir keista, atsakė senelis, — bet mes žinome, kad Jis tikrai yra meilės dovana nuo Dievo. — Jo vienintėlis Sūnus mums pažadėtas prieš daugelį metų.

— Tėtusi, — sušnabždėjo vaikas, — o kokią meilės dovaną mes nuvešime Karaliui?

— Dovana privalo būti brangiausias daiktas, kokį tik turime, tai, ką labiausia mylime, — atsakė senelis.

— Bet mes neturime aukso, nei brangiųjų akmenų, tinkamų Karaliui, — tarė vienas. Tai ką gi mes nuvešime Kūdikeliui?

— Aš žinau, — prabilo vaikas, nušvitusių veidelių, ir žiūrėdamas į baltąjį žiurkai, kurį dar tebelaiškė rankose, tarė: — Aš jį už viską labiausiai myliu ir jį Vaikelini atiduosiu.

— Tiesą kalba vaikas, — tarė senelis: — Tas mažutėlis yra gražiausias ir balčiausias iš visio būrio, ir jis tikrai yra meilės dovana.

Nusiskubino visi į Betlejaus miestelį ir ten, kaip angelo buvo apsakytą, rado savo Karalių—Kūdikėlį prakartyje paguldytą. Nebuvo tai karališki rūmai, nežerėjo aukso, tik gili palaima spindėjo Marijos akyse, tik Juozapo malonus veidas sveikino juos, o šviesa, dangiška šviesa siantė Kūdikėlį, prakartyje paguldytą.

Uždengtais veidais puolė visi ant kelių ir garbino Kūdikėlį, dėkodami Dievui už Meilės Dovaną, vargstančiam pasauliui suteiktą. Vaikas, baltąjį žiurkai prie smarkiai plakančios širdies prispaudęs, nedrąsiai prisiartinio prie Kūdikėlio ir padėjo savo meiliausią, savo brangiausią meilės dovaną.

O šviesa nuo Kūdikėlio vis plėtėsi ir visus palaimos bangomis supo.

Rūtvilė

GLORIA IN EXCELSIS

Gloria in excelsis!
Gieda Angelai;
In excelsis Deo!
Skamba taip šventai.

Gloria in excelsis!
Mes giedokime,
In excelsis Deo!
Garbė duokime.

Gloria in excelsis!
Kristus užgimė.
In excelsis Deo!
Taiką atnešė.

TRIJŲ KUNIGŲ KALĖDOS

Viename miestelyje, mažoj klebonijoje, buvo susirinkę trys kunigai Kalėdų šventę praleisti. Vienas buvo tos parapijės klebonas, gi kiti du — atvykę misijonieriu. Pavalgę Kūčios vakariene ir atsisėdę kėdėse aplink degančią ir liepsnojančią ugnį, linksmoje nuotaikoje šnekučiavo.

Kambarys, kuriame jie sėdėjo, buvo nedidelis, gražiai, nors nebrangiai, išpuoštas. Ugnelė skleidė savo šilumą per visą kambarį.

Visi trys jau buvo pergyvenę daug ir sunkių kovų Kristaus vinyne. Visi jau buvo pamatę daugiau negu keturias dešimtis vasarų ir žiemų ir vieno — klebono — plaukai jau beveik visi balti buvo.

Dabar jie šnekučiavo, laukdami vidurnakties, kada bažnyčių varpai paskelbs atėjusią Kalėdų Dieną.

Tarp tų visų jų šnekų, vienas iš dviejų misijonierių papasakojo, kaip jis buvo praleidęs vienas savo Kalėdas.

— „Tada,“ — jis sakė, — „aš buvau Afrikoj, Kongos krašte, viename mažame miestelyje — Daker, tarp juodukų. Kalėdoms atėjus aš atsiminiau, kad tarp savo atvežtų dalykų turėjau paveikslą, rodantį Kūdikėlį Jėzų, gulintį lopšelyje. Tuo pažadintas, savo mažame namelyje — koplyčioje mes neturėjom — pataisėm šiojį tokį Betlejaus namelį, rodantį gimusį Kūdikėlį Jėzų. Visi miesto gyventojai, juodukai, kurie šiokių dalykų niekadoms nebuvom matę, dideli ir maži, seni ir jauni, dauguma nekatalikai, atėjo pažiūrėti to gražaus vaizdelio. Visi, ypatingai vaikučiai, klausinėjo manęs, kas tas vaizdelis reiškia? Kada aš jiems papasakojau, kad čia — gimusis Dievo Sūnus, ir pasakiau jiems apie pirmą Kalėdų naktį, visi stengėsi kuo arčiau prieiti pasižiūrėti Dievo ir reikšti Jam savo pagarbą ir nenorėjo atsitraukti nuo tokios malonės vietelės, taip gražiai išpuoštos.“

Vos jis užbaigė pasakoti, suskambėjo bažnyčios varpai, pranešdami linksmą naujieną, kad Kalėdų Diena jau yra atėjusi. Visi trys kunigai, pašokę nuo kėdžių, viens kitą bučiuodami, palinkėjo linksmų ir šventų Kalėdų. Po to jie atsiskyrė, kad prisiruoštų laikyti šv. Mišias, ir tuo gražiausiu būdu pasveikinti užgimusį Kūdikėlį Jėzų, ir džiaugtis Jame...

Mykolas T. Jodka, Marijonų Kolegija.

MISTIŠKI SEPTYNI

Septintoje dienoje Dievas, baigęs tvėrimo darbą, išsėjos.

Septintame mėnesyje po visuotino tyano Nojaus arka pasiekė žemę.

Septintoje dienoje po arkos apsistojimo Nojus išleido balandį.

Abramas maldavo Dievo septynis kartus, kad Sodomos nedegintų.

Jokūbas keliavo septynias dienas į Labaną.

Septyni metai derliaus ir septyni metai bado apreiškėti Faraonui sapne.

Septynios riebios karvės ir septynios liesos.

Septynios kukuruzų pilnos varpos ir septynios tuščios.

Septintoje dienoje žydams įstatymai buvo skaitomi.

Septynis metus Salomonas budavojo bažnyčią.

Septynios lempos degė žydų šėtroje.

Septynis kartus Naamanas mazgojosi Jordano upėje.

Septynios didžiosios nuodėmės.

Septyni Sakramentai.

Jėzus nuo Kryžiaus mirdamas Septynis žodžius tarė. Po prisiikėlimo apsiereiskė septynis sykius.

Apreiškimų Knygose randame minint septynias bažnyčias, septynis liktorius, septynias žvaigždes, septynis trumpetus, septynias ligas, septynis perkūnus, septynias panas, septynis angelus ir septynis galvuotus monsterius.

J.

LAIMINGOJI ŠALIS

Toli, labai toli, už Australijos, Didžiąjame vandenyne yra anglų dominija — Naujoji Zelandija. Tai, turinti, vienintėlė pasaulio šalis, kur socialinis apdraudimas yra pastatytas taip aukštai. Jei šeima turi tik 4 svarus (200 litų) pajamų per mėnesį, tai už kiekvieną trečią vaiką gauna iš išdo po 5 šilingus (12 lt. 50ct.) savaitei. Našlė

su vienu vaiku gauna 1 svarą (50 litų) savaitei ir po pusę svaro (25 litus) už kiekvieną vaiką daugiau. Visos moterys beturtes, susilaukusios 60 metų ir vyrai 65 metų gauna po 1 svarą savaitei ir nemokamą gydymą ligoninėse. Kiekvienam bedarbiui valstybė arba duoda darbo, ar pašalpą, kuri sudaro apie pusę jo uždarbio. Užtat čia skurdo ir vargo beveik visiškai nėra. Žinoma, toks visų aprūpinimas reikalauja gan aukštų mokesčių valstybei. Tik Amerikoje imama aukštesni mokesčiai. Tačiau gyventojai, per daug nesiskundžia mokesčiais ir visi gyvena gan gerai.

Gaila tik, kad pakliūti į šitą laimingą šalį labai sunku. Zelandiečiai nieko nenori įsileisti, nors tas kraštas dar menkai teapgyventas. Viename kvadratiniam kilometre Naujojoje Zelandijoje gyvena vos 14 žmonių.

„M. R.“

Šv. Kazimiero Seserys atsisaukė į Amerikos lietuvių visuomenę, prašydamos aukų, įsteigimui Rytuose Šv. Kazimiero Akademijos. Plėčioji katalikų visuomenė turėtų paremti.

“VYTAUTO” SPAUSTUVĖ

ATLIEKA VISUS SPAUDOS DARBUS

Vienintėlė Katalikų Spaustuvė ir Krautuvė Apylinkėje

Parduoja maldaknyges, rašančius, škaplierius, medalikėlius, kryžius, stovyklas ir k. Čia galima gauti įvairaus turinio naudingų knygų ir gražių atviručių — su lietuviškais parašais.

“DARBININKO” AGENTURA

“Vytauto” spaustuvė priima “Darbininkui” skelbimus, prenumeratas ir parduoda atskirus “Darbininko” numerius.

Atidara Antradienio, Ketvirtadienio ir Šeštadienio Vakaris iki 9 val.

Antradienio vakarais dežiuruoja J. Tumasonis. Gi ketvirtadienio ir šeštadienio vakarais — J. P. Mačiulis. Šiais pastaraisiais vakarais galima atlikti ir “Real Estate” reikalus bei notarinius užliūdymus.

NEPAMIRŠKITE, kad minėtis reikalais — JŪSU LAUKIA —

VYTAUTO SPAUSTUVĖ

554 GRAND STREET

BROOKLYN, N. Y.

Telefonuokite: STAgg 2133.